

ใจรัก
อย่าขาดอก

禍害成夫君

โศกขันธ์ 莫顏 ด้ยณ

นางฟ้าปีกเดียว ๒๖

คำนำ

หลังฝากผลงานอันน่าประทับใจไว้มากมาย ครั่งนี้มากกว่ารักพาผ่านไม่เหียนกลับมาหานักอ่านทุกท่านอีกครั้งพร้อมกับผลงานใหม่ที่เต็มไปด้วยความกลมกล่อมเสชา น่าตื่นเต้นเร้าใจตามสไตล์ไม่เหียนเช่นเคย โดยในเล่มเกิดใหม่นี้มีทั้งหมดสี่เรื่องซึ่งสามารถอ่านแยกเล่มก็ได้ หรืออ่านเรียงตามนี้ได้เลยคะ

1. ได้เท้ายามาหยอก
2. โจรหญิงอย่ามาเย้า
3. ท่านเขียนอย่ามาหลอก
4. ปีศาจจิ้งจอกอย่ามาลวง

สำหรับ 'ได้เท้ายามาหยอก' นี่เป็นเรื่องราวของ 'เหมียวลั่วชิง' นักฆ่าสาวที่ใช้เสน่ห์ช่วยวนเป็นอาวุธ ได้รับการกิจให้มาสังหาร 'ห่านเจียง' ผู้บังคับการกองปราบฝ่ายเหนือขององค์กรนี้เสียแพร่ที่ใคร ๆ ต่างก็หวาดกลัว

เหมียวลั่วชิงลอบสังหารห่านเจียงมาแล้วเก้าภพเก้าชาติ ล้วนโดนเขารู้ทันและตายด้วยน้ำมือของเขาทั้งหมด ทั้งวิธีการฆ่านางแต่ละครั้งก็ยิ่งทรมาณต่างกันไปอีกด้วยชาติที่สิบที่เหมียวลั่วชิงได้วนกลับมาครั้งนี้จึงทำให้นางตัดสินใจที่จะไม่ฆ่าเขาอีกแล้ว

นางแค่จะไม่ฆ่า แต่เหตุการณ์กลับพาไปเกินกว่านั้น เหมียวลั่วชิงช่วยชีวิตห่านเจียงไว้ถึงสองครั้ง...พออ่านมาถึงตรงนี้นักอ่านทุกท่านคงพอจะเดากันออกแล้วใช่ไหมคะว่าห่านเจียงจะมองเหมียวลั่วชิงด้วยความลึกซึ้งเพียงใด ยิ่งไปถึงข้อเขียนนักอ่านทุกท่านไปร่วมชมความหลงใหลที่ห่านเจียงมีต่อเหมียวลั่วชิงกันได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

“

“ข้าสั่งให้สาวใช้เตือนเจ้าตั้งแต่เนิ่นๆ ให้เตรียมของขวัญวันเกิดให้ข้า แต่เจ้ากลับทำงานหน้าเตรียมแค่นัดคุมภัยให้ข้า มีใครขี้เกียจอย่างเจ้าบ้าง สมควรโดนลงโทษนัก”

ไม่ต้องพูดพาลาม เขาตั้งสายรัดเอวแค่สองสามที่ร่างกายนางก็เปลือยเปล่า เขากดร่างนางลงบนเตียง สบสวนนางอย่างเข้มงวดทีละข้อ

ขอร้องได้ แต่ห้ามกรีดร้องว่าถูกทำร้าย ขออภัยได้ แต่ห้ามแสร้งใจ

คำคืนนี้กลายเป็นคำคืนอันแสนยาวนาน ทว่าเขากลับบีบบังคับให้สวภาพด้วยความรักที่ลึกซึ้งและอ่อนโยนออกมาเป็นเสียงร้องครางอย่างสุขเหลือล้นเป็นห้วงๆ

”

แนะนำตัวละคร

- * เหมียวลั่วชิง นักฆ่าสาวที่ใช้เส้นหยั่วยวนเป็นอาวุธ ได้รับคำสั่งมาให้สังหารห่านเจียง
- * ห่านเจียง ผู้บังคับการกองปราบฝ่ายเหนือขององค์กรลับเสือแพะ เป็นคนเด็ดขาด แบ่งแยกการลงโทษและการดกรางวัลอย่างชัดเจน
- * อี้ นักฆ่าที่ทางสำนักส่งมาให้แฝงตัวอยู่ในจวนสกุลห่าน เช่นเดียวกับเหมียวลั่วชิง
- * ชิวเยวี่ สาวใช้ในจวนสกุลห่าน เป็นคนทะเยอทะยาน อยากรับใช้ใกล้ชิดห่านเจียง
- * เซียนเหนียง สตรีที่ยิ่งได้พระราชทานให้ห่านเจียง เป็นสตรีที่งดงามมาก เดิมทีเป็นที่โปรดปรานของห่านเจียง
- * ฮว่าเหมย ชื่ออื่น สาวใช้ทั้งสี่ที่ห่านเจียงส่งมากอยรับใช้เหมียวลั่วชิง
ฉินเซ่อ ซูเซียง มีความสุขุมกว่าสาวใช้ทั่วไป และต่างก็มีวรยุทธ์ที่ถนัดคนละด้าน

7

ในชาติภพนี้ เหมียวลัวซิงก็สิ้นชีวิตด้วยน้ำมือหรรณเจียงอิกครา
นางเป็นนักฆ่าหญิงผู้มีรูปโฉมงดงาม ซึ่งได้รับคำสั่งให้มาปลิดชีวิต
ผู้บังคับการกองปราบฝ่ายเหนือแห่งหน่วยองค์กรเสื้อแพร* อย่างได้ทำ
หรรณเจียง นางแฝงตัวเข้ามาในจวนสกุลหรรณเพื่อหาโอกาสลงมือ และ
นางก็ทำสำเร็จ ได้เลื่อนขั้นกลายเป็นสาวใช้ข้างกายเขา ข้ายังร่วมหลับนอน
กับเขาด้วย

วรยุทธ์ของนางก็ไม่แน่ว่าเลวนัก ทว่าคู่ปรับของนางคือหรรณเจียง
ผู้มีวรยุทธ์ล้ำเลิศ นางจึงทำได้เพียงใช้กลยุทธ์สวามิภักดิ์

นักฆ่าทุกคนล้วนมีความถนัดเป็นของตัวเอง เหมียวลัวซิงเองก็เช่นกัน
นางชำนาญการใช้เสน่ห์พิฆาต ใ้รูปโฉมเข้าหลอกล่อฝ่ายตรงข้ามแล้ว
ปลิดชีวิตทันควัน

* องค์การเสื้อแพร เป็นหน่วยงานพิเศษขึ้นตรงกับฮ่องเต้ มีหน้าที่ตรวจสอบและจัดการขุนนางรวมถึง
กลุ่มอำนาจซึ่งอาจเป็นภัยต่อบัลลังก์ เริ่มก่อตั้งขึ้นโดยจักรพรรดิหมิงไท่จูในสมัยราชวงศ์หมิง

ทว่าการลอบสังหารหรรณเจียงกลับกลายเป็นฝันร้ายของนางมา
แก้ภาพแก้ชาติ

แล้วเหตุใดจึงเป็นแก้ภาพแก้ชาติ นั่นเพราะนางลอบสังหารหรรณเจียง
มาแล้วแก้ครั้งแรก แต่คนที่ต้องสิ้นชีวิตด้วยน้ำมือเธอแก้ครั้งแรกกลับเป็นตัวนางเอง
และนางก็กลับมาเกิดใหม่ทั้งแก้ครั้งแรก

เหมือนลัวซิงรู้แจ้งแก่ใจแล้วว่าหรรณเจียงคือมารร้ายตัวฉกาจที่เกิดมา
เพื่อสังหารนางโดยเฉพาะ จะว่าไปนางและเขาก็ไม่ได้มีบุญคุณความแค้น
ต่อกัน การลอบสังหารเขาเป็นเพียงการทำตามคำสั่งเท่านั้น แต่เมื่อมองจาก
ความพ่ายแพ้ในการลอบสังหารแต่ละครั้งก็เห็นว่าทั้งนางและเขาได้สั่งสม
หนี้แค้นไว้ถึงแก้ภาพแก้ชาติ

นางและเขาจำต้องมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งสิ้นชีวิต อีกฝ่ายจะได้มีชีวิตรอด
ไม่ว่านางจะใช้กลอุบายที่อิงจากประสบการณ์ในชาติภพที่ผ่านมานำมา
ปรับปรุงแก้ไขในชาติปัจจุบันอย่างไร ทำที่สุดคนที่มีชีวิตรอดต่อไปก็คือเขา
ส่วนนางคือคนที่ตายอย่างน่าอนาถ

นางโกรธแค้นหรรณเจียงเสียจนอยากประท้วงต่อยมบาลในนรก ทว่า
น่าเสียดายที่นางยังไม่ทันได้พบหน้ายมบาลก็ต้องกลับมาเกิดใหม่อย่าง
พิลึกพิลั่น

ในการเกิดใหม่ทั้งแก้ครั้งแรกนี้นางเคยโดนหรรณเจียงยิงธนูทะลุหัวใจ
วางยาพิษ ทำให้ชีพจรนางแตกซ่าน ล้วนน่าเวทนามจนทนดูไม่ได้

กล่าวตามจริง หรรณเจียงสังหารนางอย่างง่ายดายราวกับบีบคั้นตัวหนึ่ง
หลังจากจบชีวิตมาแล้วแก้ครั้งแรก นางลืมตาขึ้นมาก็มองเห็นห้อง
ที่คุ้นเคย เต็มและเครื่องเรือนที่คุ้นตา

นางค่อยๆ ยันตัวลุกขึ้นนั่ง ดวงหน้าดวงตานั้นขีดเขี้ยวไว้ความรู้สึกมีเพียงความเย็นยะเยือกและเหนียวล้าอย่างที่สุด หลังจากตายด้วยน้ำมือหรั่งเจียง นางก็จะฟื้นคืนชีพขึ้นมาใหม่ในห้องนี้ บนเตียงเตียงนี้ และเวลานี้ทุกครั้ง

ครั้งนี้คือการเกิดใหม่ครั้งที่สิบ

"เฮ้อ...ฟื้นขึ้นมาอีกแล้ว..." นางเอ่ยกับตนเองด้วยน้ำเสียงเย็นชาไร้ซึ่งความปิติยินดี มีเพียงความด้านชาเท่านั้น

หลังพ่ายแพ้ในการลอบสังหารและต้องตายอย่างน่าอนาถมาถึงเก้าครั้ง ไม่ว่าผู้ใดล้วนต้องรู้สึกล้มเหลวเป็นธรรมดา ยิ่งไปกว่านั้นในครั้งสุดท้ายนางโดนหรั่งเจียงใช้ดาบฟันที่เอว ก่อนจะสิ้นใจนางยังต้องฝันทนความทรมานและหวาดกลัวอย่างที่สุดอีกพักหนึ่งด้วย

นี่นับว่าประเสริฐแล้วที่นางไม่ได้สติฟั่นเฟือนไปเสียก่อน

จู่ๆ ประตูห้องก็ถูกเปิดออก สตรินางหนึ่งโผล่พรวดเข้ามา

"นี่มันยามใดแล้ว เจ้ายังจะนอนขี้เซาอยู่บนเตียงอีก?"

สตรีที่เอ่ยวาจานั้นมีนามว่าชีวเยวี่ นางเป็นสาวใช้ในจวนสกุลหรั่งเช่นเดียวกับหมียวลั่วชิง ครั้นชีวเยวี่เห็นนางยังนอนอยู่บนเตียงก็เอ่ยวาจาแดกดันด้วยเสียงสูงปรี๊ดทันที

หมียวลั่วชิงเหลือบมองชีวเยวี่แวบหนึ่งอย่างเหนื่อยหน่าย ที่ผ่านมานางและชีวเยวี่เป็นปรปักษ์กันเสมอ ทะเลาะเบาะแว้งกันอย่างดุเดือดตาต่อตา ฟันต่อฟัน ทว่าวันนี้นางกลับคร้านจะต่อปากต่อคำ จึงเพียงแต่นั่งเหม่อมองอีกฝ่ายอยู่บนเตียงอย่างเงียบๆ

"ไยเป็นไยไปแล้วเล่า ได้ทำกลับจวนมาแล้ว ต้องการคนคอยปรนนิบัติ

พอเจ้าไม่อยู่หรั่งเออร์จึงปรนนิบัติได้เท่าแทน เจ้ายังกล้ามานอนซี่เกียจ อยู่เช่นนี้อีกหรือ"

เหมียวลัวซิงยังคงจ้องมองซิวเยี่ยวอย่างไร้อารมณ์

ตัวนางและซิวเยี่ยวบาดหมางกันมาตลอด แต่คราวนี้ซิวเยี่ยวกลับ ตั้งใจจึงเอาเรื่องนี้มาบอก? ครั้นลองใคร่ครวญจากประสบการณ์ที่ผ่านมา นางจึงรู้ว่าซิวเยี่ยวกำลังโกหก ความจริงก็คือหรั่งเออร์ถูกวางแผนให้ไป ปรนนิบัติได้เท่าแทนนาง

เป้าหมายของซิวเยี่ยวคือต้องการให้นางและหรั่งเออร์มีปากเสียงกัน ต่อหน้าหรั่งเจียงหมายสร้างความรำคาญใจให้เขา ส่วนตัวซิวเยี่ยวก็จะ นั่งคอยเป็นผู้เฝ้าหาปลา*

ซิวเยี่ยวหลงรักหรั่งเจียง นางปรารถนาจะรับใช้ข้างกายเขา มาโดยตลอด ส่วนเหมียวลัวซิงนั้นทำไปเพราะเป็นภาระหน้าที่ จึง ไม่เคยยอมให้ซิวเยี่ยวสมหวังสักครา

ทว่าในชาติภพนี้นางตัดสินใจแล้วว่า จะสานฝันซิวเยี่ยวให้เป็นจริง

"ซิวเยี่ยว ข้าไม่สบาย" นางเห็นซิวเยี่ยวตะลึงงันไปจึงเอ่ยต่อโดยไม่รอให้ อีกฝ่ายมีโอกาสดูพิศ "ข้ารู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัวมาก หลายวันนี้คงไม่อาจ ปรนนิบัติได้เท่าได้ เจ้าช่วยไปแจ้งพ่อบ้านจ้าวที่ว่าข้าขอลาป่วย"

ซิวเยี่ยวแสดงสีหน้าไม่คาดฝัน หลังจากนั้นก็เปลี่ยนเป็นสงสัยแทน "เจ้าป่วยหรือ"

เหมียวลัวซิงหลุบตาลงทันที ก่อนล้มตัวลงนอนอย่างกะปลกกะเปลิ้ว

* มาจากสำนวน 'หอยกากับนกปากซ่อมขัดแย้งกัน ผู้เฝ้าหาปลาได้ประโยชน์' เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึง ได้รับผลประโยชน์โดยไม่ต้องลงแรง มีเรื่องเล่าว่าหอยกากับปลาเล็กออกผิงแดด นกปากซ่อมเข้ามาหวังฉกกิน เป็นอาหาร หอยจึงจับเปลือกเข้ามากินปีกนกเอาไว้ ทั้งสองต่างไม่ยอมอ่อนข้อให้กัน ชาวประมงผ่านมาเห็น จึงจับไปเป็นอาหารทั้งคู่ คล้ายนิทานเรื่องดาอินกับตานาของไทย

แสดงท่าทางไร้เรี่ยวแรง "ยามนี้ข้าอ่อนแรงไปทั่วร่าง หน้ามืดวิงเวียน ไม่มีปัญญาไปปรนนิบัติได้เท่าหรอก"

เดิมทีชีวเยี่ยงใจจะเหินแสมหมายให้นางทะเลาะพาดพิงกับ หยุ่ยเออร์ แต่คิดไม่ถึงว่านางกลับล้มป่วยแล้วยังอยากลางาน ขณะที่ชีวเยี่ยงกำลังครุ่นคิดอยู่นั้นก็มีอีกความคิดหนึ่งผุดขึ้นมา

"ในเมื่อเป็นเช่นนี้เจ้าก็นอนพักเถิด ข้าจะไปแจ้งพ่อบ้านจ้าวให้" ชิวเยี่ยงไม่พูดมากความอีก นางหมุนตัวเดินออกจากห้องไปพาลงครุ่นคิด แล้วก็เร่งฝีเท้าไปหาพ่อบ้านจ้าว

ครั้นชีวเยี่ยงจากไปเหมียวลั่วซิงก็ลุกขึ้นนั่ง นางรู้ว่าชีวเยี่ยงจะใช้ออกาสนี้ช่วงชิงงานของนางไป ซึ่งก็ตรงกับใจนางพอดี

เหมียวลั่วซิงอดทนอดกลั้นมานานมากพอแล้ว ซาดินี้นางไม่อยากจะพบกับ จุดจบที่ต้องสิ้นชีวิตอย่างทรมานกรรมอีก นางตัดสินใจหลบเลี้ยงห่านเจียง อยู่ให้ห่างจากเขาไว้ ยิ่งไกลยิ่งดี ขอเพียงไม่ต้องสังหารห่านเจียง นางก็จะไม่ประสบเคราะห์กรรมจากน้ำมือเขาอีก

แต่จะให้ทางสำนักล่วงรู้ถึงการตัดสินใจนี้ไม่ได้เด็ดขาด นางจะต้องรักษาความลับนี้ไว้ โชคดีที่ทางสำนักไม่ได้ระบุเวลาว่านางจะต้องสังหารห่านเจียงให้ได้ภายในเมื่อไร ดังนั้นนางจึงคิดจะยืดเวลาออกไปทีละวันๆ ส่วนเรื่องอื่นในวันหลังค่อยแก้ไขไปตามสถานการณ์!

หลังจากที่เหมียวลั่วซิงตัดสินใจแน่วแน่แล้วนางก็ได้พักอยู่ในห้องเป็นเวลาสามวัน แสร้งแสดงอาการเหมือนคนป่วยให้แนบเนียนที่สุด

สามวันถัดมานางก็ออกจากห้องไปปรนนิบัติได้เท่า สถานการณ์เป็นเหมือนที่นางคาดการณ์ไว้มีผิดเพี้ยน ที่ทำงานของนางก็ตกไปอยู่ในมือ

ของชีวิตวัยแล้ว นางถูกเรียกตัวให้ไปพบพ่อบ้านจ้าวทันที

พ่อบ้านจ้าวกล่าวว่านางล้มป่วยนานเกินไป หน้าทีดูแลได้เท่านั้น จะขาดคนไม่ได้ เขาจึงสั่งให้ชีวิตวัยไปปรนนิบัติได้เท่าแทนนาง แล้วก็หาคนอื่นมาทำหน้าที่แทนชีวิตวัย ในเมื่อแทนกันไปแทนกันมา ทำยที่สุดก็เหลือเพียงงานในห้องครัวที่ยังขาดคน

ครั้งไ้ยินว่าตนเองถูกสับเปลี่ยนไปทำงานในห้องครัว เหมือนลัว่ชิงก็พลันย้มนั้น

งานในห้องครัวเป็นงานหยาบ สาวงามเช่นนางและชีวิตวัยมักถูกแบ่งหน้าที่ให้ทำงานที่ประณีตอยู่ในเรือน อย่างไรเสียก็ไม่มีทางสับเปลี่ยนนางให้ไปทำงานในห้องครัวได้ เห็นได้ชัดว่าพ่อบ้านจ้าวจงใจกลั่นแกล้งนาง

เหมือนลัว่ชิงมองแววตาเป็นประกายของพ่อบ้านจ้าว นางรู้อยู่แก่ใจว่าพ่อบ้านจ้าวกำลังรอให้นาง 'ติดสินบน' เขา

"เข้าใจแล้ว ข้าจะไปทีห้องครัวเดี๋ยวนี้เจ้าคะ" นางไม่แฉแสกนิตถึงจะให้นางเป็นสาวใช้เฝ้าฟืนหรือล้างจานก็ล้วนไม่สลักสำคัญแต่อย่างใดขอเพียงได้ออกห่างจากหอรานเจียง ยิ่งไกลยิ่งดี

พ่อบ้านจ้าวคิดไม่ถึงว่านางจะไม่ขอร้องอ้อนวอนเลยสักคำ กลับตอบรับอย่างว่าง่ายถึงเพียงนี้ เดิมทีเขาคิดเอาไว้ว่าขอเพียงนางเอ่ยปากขอร้อง เขาก็จะฉวยโอกาสนี้ตั้งเงื่อนไขทันที

"ในเมื่อเจ้ายอมย้ายไปทำงานในห้องครัวแล้วก็ต้องย้ายออกจากห้องนอนเดิมด้วย เจ้าไปนอนเบียดเสียดกับพวกบ่าวไพร่ในโรงนอนแล้วกัน" พ่อบ้านจ้าวเอ่ยอย่างไม่ยี่หระ

ทุกคนในจวนล้วนตระหนักดีว่าโรงนอนที่บ่าวไพร่ในห้องครัวพักนั้น

มีสภาพแย่กว่าห้องพักของสาวใช้ในเรือนหลายเท่า สาวใช้ชั้นดีจะได้พักห้องละสองคน ไม่ว่าจะเป็นขนาดของเตียงหรือเครื่องตกแต่งห้องล้วนสะอาดสะอ้าน ประณีตงดงาม แต่เรือนนอนของบ่าวไพร่ชั้นต่ำในครัวนั้นกลับต่างกันลิบลับ ทั้งแม่บ้านและสาวใช้ชั้นต่ำล้วนนอนเรียงกันเป็นตับ ขณะที่คนงานซึ่งเป็นบุรุษพักอยู่อีกห้องหนึ่ง โรงนอนแห่งนั้นล้วนมีกลิ่นอายหลากหลายคละคลุ้ง พอตกดึกก็มีทั้งเสียงจาม ละเมอ กัดฟัน อีกทั้งกวนยากที่จะหลับตาหลับได้

พ่อบ้านจ้าวไม่เชื่อหรือกว่าเมียवलัวชิงจะทนได้ พอนางฟังแล้วจะต้องหน้าถอดสีแน่ ทว่าเขาก็คาดการณืผิดอีกครั้ง เมียवलัวชิงยอมแหย่เพียงรูปร่างภายนอก แต่ความจริงนางสามารถทำงานหยาบในห้องครัวนอนในโรงนอน และทนความลำบากได้ สำหรับนางเรื่องนี้จะยากเท่าไรกัน สิ่งเหล่านี้เทียบไม่ได้เลยกับคำว่าลำบาก

ในขณะที่พ่อบ้านจ้าวกำลังงุนงงอยู่นั้นนางก็หมุนตัวเดินจากไปอย่างสง่างาม ตั้งใจว่าจะกลับห้องไปเก็บข้าวของ

พ่อบ้านจ้าวดีหน้าขีริ้ม ต่ำว่านาง "นางตัวแสบ! ไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี ถึงตอนนั้นอย่ามาอ้อนวอนข้าก็แล้วกัน หากจะมาอ้อนวอนก็คงไม่อาจแลกเปลี่ยนด้วยเงินทองได้ แต่ต้องใช้เรือนร้าง..." พอเอ่ยมาถึงจุดนี้เขาก็พึงพอใจที่มองเห็นเมียवलัวชิงชะงักพิงเท้า นางหันมามองเขาด้วยแววตาคมกริบเย็นยะเยือก

เมียवलัวชิงเป็นนักฆ่า ย่อมมีความเลือดเย็นเป็นธรรมดา ดวงตางดงามเฉียบคมคู่กันจึงมองด้วยความอำมหิตและขมขื่น เสียดแทงเข้าไปในดวงตาของอีกฝ่าย

พ่อบ้านจ้าวถูกนางจับจ้องอย่างไม่ทันตั้งตัวเยี่ยงนี้ ชั่วพริบตาความหนาวเย็นก็แล่นขึ้นมาที่แผ่นหลัง ตัวเขาสั่นสะท้านอย่างไรเหตุผลและยืนแข็งที่อยู่อยุตรงนั้น

ครั้นเหมียวลัวซิงแลเห็นความขลาดกลัวในดวงตาของเขาก็เห็นว่าได้บรรลุจุดประสงค์แล้ว นางจึงก้าวเดินจากไปอย่างไม่หันหลังกลับ

ครั้นนางจากไป พ่อบ้านจ้าวก็เพิ่งได้สติ เขากมอกไว้ด้วยความประหลาดใจ อดถามตนเองไม่ได้ น่าแปลก เมื่อครู่เด็กสาวผู้นั้นจึงมาปราดหนึ่ง ไยเข้าจึงตัวสั่นพูดอะไรไม่ออก

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้เขาก็อดที่จะบันดลโทสะไม่ได้ สาปแช่งนางไปเสียหนึ่ง

"นางตัวแสบ กล้าจ้องข้าด้วยสายตาโหดเหี้ยม รอให้มีโอกาสก่อนเถอะ คอยดูแล้วกันว่าข้าจะจัดการเจ้าอย่างไร!" ยามนี้ในใจเขาล้วนครุ่นคิดแต่เรื่องสกปรกโฉมม

ตอนที่เหมียวลัวซิงเพิ่งเข้ามาในจวน พ่อบ้านจ้าวก็ถูกตาต้องใจในความงามของนาง ไม่ว่าเขาจะแสดงออกอย่างเป็นนัยหรือเปิดเผย เด็กสาวนั้นก็ไม่เคยคิดจะเหลียวแล

สำหรับพ่อบ้านจ้าวแล้ว หากเขาถูกใจสาวใช้นางใดก็นับเป็นบุญวาสนาของสาวใช้นางนั้น แม้ว่าเขาจะเป็นเพียงพ่อบ้านตัวเล็ก ๆ ในจวน แต่เขาก็คงจะได้เลื่อนตำแหน่งเป็นพ่อบ้านใหญ่ในอีกไม่ช้า เช่นนั้นเหมียวลัวซิงที่มองข้ามความหวังดีของเขาไป เขาสาบานด้วยความโกรธแค้นในใจว่า จะต้องครอบครองตัวนางให้ได้ในสักวัน

เหมียวลัวซิงตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่า จะออกห่างจากห่านเจียง ด้วยเหตุนี้การย้ายไปทำงานในห้องครัวและย้ายห้องนอนก็ตรงกับใจนางพอดี ทั้งหมดที่นางต้องทำคือคิดหาหนทางและเหตุผลออกจากจวนสกุลห่าน โดยไม่ทำให้ห่านเจียงนึกสงสัยและสามารถอธิบายกับทางสำนักได้

แต่เรื่องนี้ยังติดอยู่ที่ว่านางได้รับคำสั่งให้มาสังหารห่านเจียง หากเจ้าสำนักไม่ถอนคำสั่ง นางจะออกจากจวนสกุลห่านไม่ได้เด็ดขาด ถึงจะจากไปก็ต้องหาเหตุผลสุจริตต่างๆ มาปิดบัง

เดิมทีเหมียวลัวซิงนึกว่าการที่นางอยู่ในห้องครัวจะทำให้อยู่ห่างจากห่านเจียงได้ แต่กลับคิดไม่ถึงว่าวงล้อโชคชะตาจะจงใจเป็นปรปักษ์กับนาง นางมาทำงานในห้องครัวได้ไม่ถึงสัปดาห์ก็เกิดเรื่องใหญ่ขึ้นในจวน

"มีนักรบในจวน!"

ไม่ว่าใครก็รู้เรื่องเสียงแหลมสูงราวกับฟ้าผ่าดังเลื่อนลั่น ก่อให้เกิดความชุลมุนไปทั่วจวน

ยามนี้เหมียวลัวซิงกำลังล้างจานชาอยู่ ครั้นได้ยินคำว่ามีนักรบสองคำนี้ นางก็ตื่นตระหนกทันที

นางหยุดงานในมือแล้วเดินตามพวกบ่าวไพร่ออกไปนอกเรือน

บ่าวผู้ดูแลห้องครัวว่าตัวคนงานคนหนึ่งมาซักถาม "นี่มันเกิดอะไรขึ้น"

"แย่แล้ว มีคนจะลอบสังหารได้เท่า!"

"นักรบมีกี่คน ได้เท่าเป็นอะไรหรือไม่"

"ได้ยินว่านักรบแฝงตัวเข้ามาในจวน ได้เท่าออกคำสั่งให้จับตัวไว้แล้ว ยามนี้นักรบกำลังค้นหานายอย่างสุดความสามารถ!" ครั้นคนงานคนนั้นกล่าวจบ ก็รีบวิ่งไปชมความคึกคัก ส่วนบ่าวไพร่คนอื่นๆ ก็วางงานในมือลงแล้ว

เดินตามไปดู

เหมียวลั่วซิงก็เดินตามทุกคนไปอย่างสงบเสียงลม นางครุ่นคิดอยู่ในใจว่าที่เห็นนอกจากตัวข้าแล้ว ในजनแห่งนี้ยังมีนักฆ่าคนอื่นดกชุมอยู่อีก ไม่รู้ว่่านักฆ่าคนนี้จะถูกเจ้าสำนักส่งตัวมาเหมือนข้าหรือไม่

เหตุที่นางคิดเช่นนั้นก็เป็นเพราะนางรู้ว่าเพื่อสังหารหฺร่านเจียงให้สำเร็จทางสำนักอาจจะแอบส่งนักฆ่าอีกคนหนึ่งมาซ่อนตัวอยู่ในที่ลับเพื่อรอโอกาสลงมือ

ข้อแรกเพื่อให้แผนการที่วางไว้รอบคอบรัดกุม เพิ่มโอกาสที่จะปฏิบัติการให้สำเร็จ ข้อสองเพื่อเฝ้าติดตามดูความเคลื่อนไหว หากนักฆ่าคนแรกล้มเหลว นักฆ่าคนที่สองก็จะฆ่าปิดปากทันทีเพื่อไม่ให้ทรยศต่อสำนัก เพราะถูกหฺร่านเจียงทราบ

เหมียวลั่วซิงนึกระแวงอยู่ในใจ นักฆ่าคนนั้นถูกเจ้าสำนักส่งตัวมาให้จับตาดูนางใช่หรือไม่ พอเห็นนางถูกย้ายไปห้องครัว ไม่มีโอกาสลงมือก็เลยลงมือสังหารหฺร่านเจียงเสียเอง?

เหมียวลั่วซิงเดินตามทุกคนไป เมื่อเดินผ่านกลุ่มคนนางก็เห็นสตรีถือดาบนางหนึ่งกำลังถูกเหล่าองครักษ์โอบล้อม สตรีนางนี้ไม่ใช่ใครอื่นแต่เป็นสาวใช้ชีวิเยวี่ยนนั่นเอง

เหมียวลั่วซิงตกตะลึงขั้นสุด คิดไม่ถึงว่าชีวิเยวี่ยนจะเป็นนักฆ่า!

ยามนี้ชีวิเยวี่ยนหน้าซีดเผือด ร่างกายอาบไปด้วยโลหิต เห็นชัดว่านางบาดเจ็บสาหัสจากการต่อสู้อย่างดุเดือด คางของนางถูกจับ มือทั้งสองข้างก็ถูกองครักษ์ผู้หนึ่งกุมไว้ด้านหลังมีอาจขยับเขยื้อนได้

หากนักฆ่าคนใดทำงานล้มเหลว เพื่อไม่ให้ตกไปอยู่ในกำมือของ

ฝ่ายตรงข้าม นักฆ่าคนนั้นจะต้องกินยาพิษฆ่าตัวตาย ทว่าชีวิตเยวี่ย ถูกจับคางไว้จึงไม่ทันได้กลืนยาพิษ

เหมียวลั่วซิงแลมองชีวิตเยวี่ย ในใจพลันรู้สึกสับสนจนพูดไม่ออก

ยามนี้จู่ๆ เหล่าองค์กรที่ล้อมไว้ทุกด้านก็แยกกลุ่มออกเป็นสองแถว จนเกิดพื้นที่ว่างตรงกลางขึ้น เกราะสูงใหญ่ก้าวมาอย่างสุขุมจากทาง อีกฝั่งหนึ่ง

ร่างเขาสูงตระหง่านราวปลายดาบที่ตั้งตรง คิ้วคมคาย ดวงตา เป็นประกาย ท่าทางเย็นชา ร่างนั้นแผ่ไอความกดดันออกไปทั่วบริเวณ ดุหน้าเกรงขามยิ่งนักแม้ไม่ได้บันดลโทสะ จนไม่มีผู้ใดตรงหน้ากล้าส่งเสียง สักคำ

หร่านเจียง!

เหมียวลั่วซิงก้มหน้าจุดพลางถอยหลังก้าวหนึ่งโดยไม่รู้ตัว นาง ยืนหลบอยู่ด้านหลังกลุ่มคน ซ่อนตัวเสียมิดชิด ด้วยผืนร้ายที่ตามหลอกหลอน จากหลายชาติก่อนเป็นผลให้นางเกิดความหวาดกลัวอันไร้รูปต่อหร่านเจียง นางหลบเขาราวกับหลบอสรพิษร้าย

หร่านเจียงก้าวเดินมายังเบื้องหน้าชีวิตเยวี่ย สายตาเย็นยะเยือก กวาดมองทั่วร่างตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าแทบหนึ่ง

"ใครส่งเจ้ามา หากยอมสารภาพแต่โดยดีข้าจะลงมือประหารเจ้า อย่างฉับไว เหลือสภาพศพที่สมบูรณ์ไว้ให้เจ้า และข้าจะได้ไม่ต้องเสียเวลา ส่งเจ้าไปยังคุกอาญาหลวง"

* คุกอาญาหลวง ในสมัยราชวงศ์หมิงคือคุกหลวงที่สร้างขึ้นสำหรับหน่วยของครีห์เสื่อแพรโดยเฉพาะ มีอำนาจ ในการคุมขัง สอบสวน และลงอาญาได้เอง ไม่ต้องผ่านฝ่ายตุลาการของกรมอาญา วิถีลงโทษโหดเหี้ยมอำมหิต อย่างยิ่ง อาณาประชาราษฎร์ได้ยินชื่อแล้วเป็นต้องสั่นสะท้าน

ครั้งเข้าไปในคุกอาญาหลวงขององค์กรกษัตริย์แล้วก็ไม่ต่างอะไรกับการลงนรก ภายในห้องซึ่งจะลงโทษอย่างโหดเหี้ยมทารุณ แม้แต่โจรผู้ร้ายที่ฆ่าคนเป็นผักปลาก็ยังนึกหวาดผวา

สายตาชิวเยวียสบกับแวตตาเย็นยะเยือกนั้น นางเพ็งยิ้มเย็นชั่วครู่ แคมองจากสายตาที่ไม่ยอมศิโรราบของนางก็ตระหนักได้แล้วว่านางไม่เห็นโลงศพไม่หลั่งน้ำตาแน่

ครั้งหรรษาเจียงเห็นเช่นนั้นก็ยิ้มเย็นตอบกลับ ยื่นมือซ้ายไปด้านข้าง องค์กรกษัตริย์คนหนึ่งมอบดาบให้เขาทันที เขากำดาบไว้แล้วค่อยๆ เยื้องย่างไปเบื้องหน้า ตัวดาบส่องแสงเย็นเยียบภายใต้ดวงตะวัน

หรรษาเจียงไม่พูดพรั่นใดๆ ทั้งสิ้น เขาเอียงปลายดาบแล้วค่อยๆ แล่เนื้อหนังตรงหัวไหล่ของชิวเยวียออกมาชิ้นหนึ่ง

ใช่แล้ว ค่อยเป็นค่อยไป เขาแล่เนื้อเถื่อนหนังของชิวเยวียราวกับหันเนื้อหมูพลางซักถามอย่างเยือกเย็นว่า "เจ้าจะยอมรับสารภาพหรือไม่"

ชิวเยวียถูกจับคางไว้ นางจึงไม่อาจกรีดร้องออกมายามที่ดาบกรีดลงไปบนเนื้อหนัง นางทำได้เพียงครวญครางอย่างทรมานผ่านทางลำคอ สีหน้าของนางโกรธแค้น แสดงออกว่ากำลังทนทรมานอยู่

มีเพียงเหล่าองค์กรกษัตริย์ที่สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง พวกบ่าวไพร่ทั้งหมดที่เห็นเหตุการณ์ต่างก็ต้องกลั้นหายใจเอาไว้

ชิวเยวียเนื้อตัวสั่นเทา มือทั้งสองข้างของนางถูกองค์กรกษัตริย์มัดไว้ มีอาจขยับเขยื้อน ทำได้เพียงปล่อยคนฆ่าแกง

ดาบในมือของหรรษาเจียงเฉือนเนื้อทางซ้ายชิ้นหนึ่ง ทางขวาชิ้นหนึ่ง ทุกครั้งที่ตัดเนื้อชิ้นหนึ่งก็จะถามประโยคหนึ่งว่าจะยอมสารภาพหรือไม่

ร่างของโคมะงามารวบุผาหยกอาบไปด้วยโลหิต การลืมนอง
ความทรมานเช่นนี้กลับไม่ถึงแก่ความตาย

หอรันเจียงเนียนเนื้อของนางออกมาสีบสามชั้นแล้วก็หยุดมือเก็บดาบ
"ส่งนางไปยังคุกอาญาหลวง" เขาออกคำสั่งอย่างเย็นเยียบ
ครั้นเขากล่าวว่าจានั่นออกไปก็มีองครักษ์สองคนเดินมาลากร่างของ
ชีวเยวี่ที่เหวอะหวะออกไป รอยเลือดยังคงรินไหลตามทาง

เหล่าบ่าวไพร่ต่างสีหน้าซีดเผือด มีบางคนทนความพะอืดพะอม
และความหวาดหวั่นไม่ไหว รีบปิดปากแล้ววิ่งไปอาเจียนอีกทาง

เหมียวลั่วซิงตระหนักดีว่าหอรันเจียงจงใจลงโทษชีวเยวี่ต่อหน้าทุกคน
เขาคิดจะใช้โอกาสนี้สั่งสอนทุกคนให้เข็ดหลาบ ให้พวกเขาตระหนักว่า
ถ้ากล้าคิดไม่ซื่อหรือกำเริบกับเขาแล้วล่ะก็ เขาจะให้อีกฝ่ายมีสภาพแบบ
อยู่ไม่สู้ตาย

หอรันเจียงโยนดาบคืนไปให้องครักษ์แล้วหมุนกายเดินก้าวยาวๆ
จากไป ทุกคนต่างก็แยกย้ายกลับไปทำหน้าที่ของตนเอง ไม่มีใครกล้า
เอ่ยวาจาแม้เพียงประโยคเดียว

เหมียวลั่วซิงเดินกลับไปอย่างเงิบเขีบบเหมือนคนอื่นๆ หัวใจนาง
ถูกบีบรัดจนทรมานยิ่ง เพราะมีอยู่ชาติหนึ่งนางเองก็ประสบกับเหตุการณ์
เช่นเดียวกับชีวเยวี่ ถูกเขาตัดมือ ตัดเท้า และเชือดคอทีละดาบ จากนั้น
ค่อยส่งเข้าคุกอาญาหลวง

ชีวเยวี่พบจุดจบเช่นเดียวกับนางในชาตินั้นอย่างมีมิติดเพี้ยน
จนกระทั่งได้เกิดใหม่ครานี้เหมียวลั่วซิงจึงรู้ว่าชีวเยวี่ก็เป็นนักศึกษา
เช่นกัน ชาติที่แล้วนางอาจจะตายก่อนชีวเยวี่จึงไม่รู้เรื่องนี้ ส่วนครั้งนี้

เป็นเพราะนางอ้างว่าล้มป่วยปล่อยให้ชีวิตเยี่ยงทาสที่ทน จึงเกิดเหตุการณ์อย่างวันนี้ขึ้น

ทุกครั้งที่คืนชีพขึ้นมาใหม่ หากนางเปลี่ยนกลยุทธ์ในการลอบสังหารก็จะส่งผลทำให้บางเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงไป เหมือนลัว์ซิงจึงยังมั่นใจว่าขอเพียงนางไม่ทำตัวเป็นปรีภักซ์กับหรรณเจียง นางจะต้องเปลี่ยนจุดจบอันน่าอนาถเหล่านั้นได้แน่

เมื่อเหมือนลัว์ซิงเกิดความมั่นใจดังนี้นางก็รู้สึกมีความหวังขึ้นมาทำให้เมฆหมอกและความเจ็บปวดรวดร้าวที่เกี่ยวข้องกับความทรงจำเดิมๆ ลดลงไปในน้อย นางยังก้าวอย่างแผ่วเบาและเร็วขึ้นหมายจะกลับห้องครัวเพื่อไปทำงานต่อ

เรื่องของชีวิตเยี่ยงทาสทำให้ไม่มีใครกล้าบริภาษ ไม่มีใครกล้าซุบซิบตามอำเภอใจ ได้เท่าอาจจะตรวจสอบเรื่องการลอบสังหารภายในจวน หากยามนี้ใครกล้าเอ่ยปากออกมาเพียงประโยคเดียวอาจตายก็เป็นได้ด้วยเหตุนี้แต่ละคนจึงก้มหน้างูๆ ทำงานต่อไป รักษาความเงียบสงบไว้

เดิมทีเหมือนลัว์ซิงนึกว่าตนจะพ้นเคราะห์แล้ว ใครจะนึกว่าพอผ่านไปเพียงชั่วครู่ครั่งครักษคนหนึ่งก็มายังห้องครัว ซักถามด้วยน้ำเสียงดังกึกก้อง

"สาวใช้ซิงเอ๋อร์อยู่ที่ใด"

เหมือนลัว์ซิงตะลึงพริ้งเพริดโดยพลัน นางแอบประหลาดใจ ภายใต้ความเงียบงันนั้นนางรู้สึกได้ถึงสายตาทุกคู่ที่จับจ้องมาโดยไม่ได้นัดหมาย

นางหายใจเข้าลึกๆ แล้วค่อยๆ ยืนขึ้น สายตาขององครักษ์ผู้นั้นก็จับจ้องมาที่นางเช่นกัน

องครักษ์คนนั้นเดินขึ้นหน้าก้าวใหญ่ "เจ้าก็คือซิงเอ๋อร์?"

"ใช่เจ้าค่ะ"

"ตามข้าไปพบได้เท่า"

เหมียวลัวซิงตอบรับเบาๆ เสียงหนึ่งแล้วก็ก้มหน้าก้มตาเดินตาม
องค์รักษ์ออกจากห้องครัวไป

นางยังคงประหลาดใจไม่หาย ครุ่นคิดไปต่างๆ นานา เหตุใดห่านเจียง
จึงต้องการพบนาง เขาพบเบาะแสอะไรหรือ หรือเขาเริ่มสงสัยในตัวนาง
เข้าแล้ว

เหมียวลัวซิงเกร็งไปทั่วร่าง สมองคิดไปหลากหลาย ทำยที่สุด
นางก็แน่ใจว่าตนเองไม่ได้มีพิรุณแต่อย่างใด ห่านเจียงไม่มีเหตุผลอะไร
ที่จะสงสัยในตัวนาง มีผู้เฝ้าสังเกตการณ์ไปก่อน ใครควรลงไปทีละก้าว
แล้วกัน หากว่าเค้ากลางไม่ดี...

ครั้นนึกถึงจุดจบน่าอนาถเมื่อชาติที่แล้วนางก็หน้าบูดบึ้งขึ้นมาทันใด
นางตัดสินใจแน่วแน่แล้ว เมื่อเทียบกับการที่ต้องถูกเขาทรมานกรรม มีผู้
ฆ่าตัวตายให้รู้แล้วรื้อรอบไปเสียเลยจะดีกว่า

นางเดินตามองค์รักษ์มาถึงห้องหนังสือแล้วก็ก้มหน้างุดๆ เดินเข้าห้องไป
พอเดินผ่านประตูก็เห็นพ่อบ้านจ้าวคุกเข่าอยู่บนพื้น

พ่อบ้านจ้าวเงยหน้ามองปราดหนึ่งหลังจากที่นางเดินเข้ามาในห้อง
แวตาคู่ นั้นแฝงไปด้วยความเกลียดชังทำให้นางรู้สึกถึงลางร้าย

"ได้เท่า ซิงเอ๋อว์มาถึงแล้วขอรับ" ครั้นองค์รักษ์กล่าวจบ เหมียวลัวซิง
พลันรู้สึกได้ว่าห่านเจียงตัวดำสยดสยองอันเจ็บคมและแฝงความกดดันมาที่
ตัวนาง

"เจ้าเงยหน้าขึ้น" เป็นเสียงบุรุษเพศที่ทรงอำนาจและเย็นยะเยือกยิ่ง

เหมียวลัวซิงจึงจำต้องสำรวจอากัปกริยาอย่างมากเมื่ออยู่เบื้องหน้า
เขา นางแสดงท่าทีหวาดกลัว เหยยหน้าขึ้นด้วยเนื้อตัวสั่นเทาเล็กน้อย
สีหน้าประจบประแจงระคนระแวงระวังแฝงด้วยความเคียดพออยู่สามส่วน
ความหวาดกลัวอีกเจ็ดส่วน

หว่านเจียงจับจ้องนาง นัยน์ตาของเขาดำขลับ เย็นชา และลึกสุดหยั่ง
ลึกเช่นที่ผ่านมา เขาพินิจดวงหน้าอันงดงามอย่างละเอียด

เหมียวลัวซิงปรนนิบัติอยู่ข้างกายเขามาครึ่งปี นางมีฝีมือและละเอียด
รอบคอบยิ่งนัก กอปรกับอ่อนโยนสงบเสงี่ยม รู้จักสังเกตสีหน้าว่าจา รับใช้เขา
อย่างเอาอกเอาใจ ทำให้เขาพออกพอใจยิ่ง

เมื่อครึ่งเดือนก่อนเป็นเพราะเหมียวลัวซิงลาป่วย พ่อบ้านจ้าวจึงให้
ชีวเยวียเข้ามาทำหน้าที่แทน ปรนนิบัติอยู่ข้างกายเขา ซึ่งเขาก็เห็นพ้องด้วย
ขอเพียงสาวใช้ที่อยู่ข้างกายปรนนิบัติเขาเป็นอย่างดี ส่วนจะเป็นใครนั้น
เขาไม่เคยใส่ใจสักนิด ทว่าสาวใช้นางนั้นกลับเป็นนักฆ่าที่ดักข่มอยู่ในจวน
มาเป็นเวลานาน เรื่องนี้ยั่วโทษเขายิ่งนัก

"ซิงเออร์ เดิมทีเจ้าก็ปรนนิบัติอยู่ข้างกายข้า เพราะเหตุใดจึงย้ายไป
ห้องครัวเสียเล่า" หว่านเจียงซักถามเสียงเข้ม

เหมียวลัวซิงก้มหน้าลง นางสัมผัสได้ถึงความกดดันที่แผ่ขานมาจาก
ด้านบน แม้นางจะหวาดกลัวหว่านเจียงเพียงใด ทว่าจากที่นางรู้จักหว่านเจียง
มาหลายชาติ ยามอยู่ต่อหน้าบุรุษที่ฉลาดล้ำผู้นี้ไม่มีอะไรสามารถหลอกหลวง
เขาได้ เมื่อเทียบกับการเล่นเล่ห์เพทุบายแล้ว มีผู้ตอบตามความจริงไปเลย
จะดีกว่า

"เรียนใต้เท้า เพราะบ่าวป่วยเจ้าคะ จึงลางานเสียหลายวัน รอจน

บ่าวหายดีแล้วพ่อบ้านจ้าวก็แจ้งว่างานเดิมของบ่าวมีคนทำแทนแล้ว เหลือเพียงงานในห้องครัวที่ยังขาดคนเจ้าค่ะ"

"แล้วเจ้าก็เชื่อฟังเขาเช่นนี้ พ่อบ้านให้เจ้าไปห้องครัวเจ้าก็ไปอย่างว่าง่าย?"

"ไม่ใช่เจ้าค่ะ ตัวบ่าวเองไม่ยินยอม แต่ว่า..." นางชะงักชั่วครู่คล้ายว่าลังเล

ทันใดนั้นคำสั่งอันเย็นชาของห่านเจียงก็ดังมาจากด้านบน "แต่อะไรว่ามา"

เหมือนลัว่ชิงครุ่นคิดชั่วครู่ นางโค้งกายลงทันทันใด คุณเข้าลงกับพื้น "การได้ปรนนิบัติรับใช้ได้ทำเป็นเกียรติของบาวยิ่งแล้วเจ้าค่ะ แต่หากจะให้บาวใช้เรือนร่างแลกกับงาน บาวไม่ยินยอมเด็ดขาดเจ้าค่ะ"

ครั้นนางเอ่ยวาจาออกไป พ่อบ้านจ้าวที่อยู่ด้านข้างก็คำรามอย่างโกรธเกรี้ยวราวฟ้าผ่าขึ้นมา "นางตัวแสบ เจ้าอย่ามาพูดจาเหลวไหล!"

เหมือนลัว่ชิงเงยหน้าขึ้น ค่อยๆ หันไปมองพ่อบ้านจ้าว

"ที่ข้าพูดล้วนเป็นความจริงทั้งสิ้น ชิวเย่ยิตติสินบนท่านแย่งงานข้าไป แล้วข้าก็ไม่ยอมขอร้องท่าน ท่านหยามหยันข้าโดยส่งข้าไปห้องครัว แม้ข้าจะเป็นบ่าวแต่ก็รักนวลสงวนตัว จะให้ข้าใช้เรือนร่างรับใช้ท่าน ข้ายอมไปทำงานหยาบที่ห้องครัวเสียจะดีกว่าเจ้าค่ะ"

เหมือนลัว่ชิงรู้ซึ่งถึงความปราดเปรื่องของห่านเจียงดี เขาสามารถดำรงอยู่ในตำแหน่งผู้บังคับการกองปราบฝ่ายเหนือได้คงจะไม่ถูกหลอกง่ายๆ เป็นแน่ เหตุที่ห่านเจียงส่งองครักษ์มาเรียกตัวนางคงไม่ใช่เพื่อคุมตัวนาง เห็นได้ชัดว่าห่านเจียงไม่ได้เห็นนางเป็นผู้ต้องสงสัย พ่อบ้านจ้าว

จับใจความงามของนางจนตาเป็นมันมานานแล้ว โดยปกติขอเพียง
หรรษาเจียงตั้งใจจะตรวจสอบยอมพบเรื่องที่พ่อบ้านรับสินบนในจวน
ได้อย่างง่ายดาย

ถึงจะบอกพ่อบ้านจ้าวจนตายเขาก็ไม่ยอมรับเรื่องนี้ เขาเป็นคนย้าย
ชีวิตวัยให้ไปปรนนิบัติข้างกายได้เท่า ทว่ากลับเกิดเรื่องลอบสังหารขึ้น
เช่นนี้คงยากที่จะหลุดพ้น ดังนั้นเพื่อเอาตัวรอด เขาจึงสาธิตน้ำโคลน* ใส่
เหมียวลั่วชิง

พ่อบ้านจ้าวซึ่งนั่งตำราตนางยกใหญ่ "เจ้าใช้ความงามมายั่ววนซ้ำ
ซ้ำๆ หมายจะพุดเกลี้ยกล่อมให้ข้าย้ายชีวิตวัยไปห้องครัว พ่อข้าไม่ตอบรับ
เจ้าก็อ้างว่าล้มป่วย ข้าเป็นพ่อบ้านนะ จะยอมให้เจ้ามาชมชู้ได้หรือ ข้าจึงส่ง
ชีวิตวัยไปทำหน้าที่แทนเจ้า แล้วย้ายเจ้าไปห้องครัวหมายจะลงโทษ แต่เจ้า
กลับฉวยโอกาสมาปรักปรำข้า นางอสรพิษ!"

พ่อบ้านจ้าวหันไปทางหรรษาเจียง "ได้เท่า สตรีนางนี้จิตใจชั่วช้า ผู้น้อย
สงสัยว่าเรื่องราวทั้งหมดนี้จะต้องเป็นแผนของนางแน่ ซึ่งจะเป็นผลร้ายต่อ
ได้เท่า ขอได้เท่าโปรดตรวจสอบด้วยขอรับ!"

เหมียวลั่วชิงปล่อยให้พ่อบ้านจ้าวที่อยู่ด้านข้างบิดเบือนความจริง
ไป นางเพียงคุกเข่าก้มหน้าอย่างเสียบเซียบไม่รับร้อนแค้นต่าง อย่างไรก็ตาม
นางได้พุดสิ่งที่ควรพุดไปหมดแล้ว ส่วนที่เหลือก็รอให้หรรษาเจียงเป็น
คนตัดสิน

หรรษาเจียงฟังอย่างไร้อารมณ์ เขาไม่พูดอะไรสักคำ หลังจากฟัง
คำให้การของทั้งสองฝ่ายแล้วก็เพียงแค่ออกคำสั่ง

* สาธิตน้ำโคลน หมายถึงใส่ร้ายป้ายสี โยนความผิดให้อีกฝ่าย

"ใครก็ได้นำตัวพ่อบ้านจ้าวไปตัดขาทั้งสองข้างเสีย แล้วโยนออกไปนอกจวน"

พ่อบ้านจ้าวตื่นตระหนกยิ่ง ต่อมาก็แสดงความหวาดกลัวสุดขีด ตะโกนกรีดร้องว่าถูกใส่ร้าย

องครักษ์สองคนเดินขึ้นหน้ามา ออกแรงลากเขาไปอย่างไม่สนใจไยดี เหมือนลัวะชิงกัมหน้ากัมตาอยู่ตลอด คอยเฝ้าหูฟังเสียงกรีดร้องของพ่อบ้านจ้าว ไม่นานนักเสียงนั้นก็เงียบลง สถานการณ์ทั้งหมดกลับคืนสู่ความปกติ

นางยังคงคุกเข่าอยู่บนพื้น หร่นเจียงก็ไม่ได้เรียกให้นางลุกขึ้น นางจึงยังคงคุกเข่าอยู่อย่างนั้น สัมผัสได้ว่ามีคนกำลังจ้องอยู่จากด้านบน

เขาจัดการพ่อบ้านจ้าวโดยที่ไม่กล่าวอะไรอีก เห็นชัดว่าก่อนหน้านี้เขาได้สับขาดันสายปลายเหตุไว้ก่อนแล้ว เพียงแต่ลองฟังคำให้การของนาง และพ่อบ้านจ้าวลักหน้อย แม้ว่าหร่นเจียงจะโหดร้ายอำมหิต ทว่าเขากลับฉลาดหลักแหลมในการจัดการเรื่องนี้ยิ่ง

แต่เหตุใดเขาจึงยังให้นางคุกเข่าอยู่เล่า ไยไม่พูดไม่จาแต่กลับจ้องนางอย่างเยียบๆ

เหมือนลัวะชิงใจเต้นตุ้มๆ ต่อมๆ นางไม่กล้าขยับตัว เพียงแต่รอคอยอย่างเยียบสงบ

ยามนี้นางได้ยินเสียงฝีเท้าดังมาทางเบื้องหน้า ต่อมาก็มีมือข้างหนึ่งซ้อนคางนางให้เงยหน้าขึ้น นางจึงต้องสบเข้ากับนัยน์ตาบีบบังคับของเขา

ใบหน้าเย็นชาเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ ดวงตาเขาเจิดจรัสจนแทบจะแผดเผาคนได้ นิ้วมื่อด้านสากสัมผัสผิวพรรณอันเกลี้ยงเกลาของนาง

จนรู้สึกเจ็บแปลบ

นางปรนนิบัติรับใช้อยู่ข้างกายห่านเจียงมาเป็นเวลาครึ่งปี นี่เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกเจ็บแปลบ

"เจ้ารู้หรือไม่ว่าเหตุใดข้าจึงจัดการเจ้าฟิง" เจ้าฟิงก็คือพ่อบ้านจ้าวเหมียวลั่วซิงจึงต้องมองนัยน์ตาเขาอย่างสงบแล้วตอบตามความจริง "ได้ทำฉลาดหลักแหลม ย่อมรู้ว่าใครพูดปด ใครถูกใส่ร้ายเจ้าคะ"

นางสัมผัสได้ว่าวาจาของนางน่าจะตรงกับใจเขา นางเห็นเขายกมูมปากขึ้นเล็กน้อย

"เจ้าฟิงปรักปรำเจ้า เจ้ากลับดูไม่ร้อนรน สงบเยือกเย็นยิ่งนัก"

เหมียวลั่วซิงตะลึงอยู่ชั่วครู่ สัมผัสได้ถึงบางอย่างไม่ดี ท่าทีของตนคงดูสงบเกินไป จะเป็นเหตุให้เขาเริ่มสงสัยหรือไม่

"ว่าสงบเยือกเย็นเป็นเพราะเชื่อมั่นในตัวได้ทำเจ้าคะ แต่อันที่จริงในใจข้าก็ยังรู้สึกกลัวอยู่บ้าง"

นางมองเขาอย่างฉลาดกล้าว เหยียดด้วยน้ำเสียงระแวดระวัง ไม่ได้ตั้งใจประจบประแจง ทว่ารู้สึกเคารพยำเกรงในความฉลาดหลักแหลมและร้ายกาจของเขาอย่างแท้จริง

นางไม่รู้ว่ายามนี้สีหน้าของตนแฝงไปด้วยความสุขและความอ่อนโยน ซึ่งไม่ได้ตั้งใจแสดงออกมา ขณะที่นางรู้สึกฉลาดกล้วก็ยังรู้สึกเชื่อใจเขาด้วย ทว่าในความเชื่อใจก็กลับคอยระวังตัวอยู่ในที่ อารมณ์หลากหลายที่ขัดแย้งไปมาเช่นนั้นแสดงออกมาในคราวเดียวกัน ทำให้ห่านเจียงอดไม่ได้ที่จะมองตรวจสอบนางอีกสักครู่

สำหรับเขาแล้วเหมียวลั่วซิงก็เป็นเพียงสาวใช้รูปร่างงดงาม จวน

ของเขาไม่เคยขาดซึ่งใจมงามเลย ผู้คนต่างพยายามส่งสตรีมาให้เขา แต่ละนางก็ดงามไม่แพ้กัน ทว่าจนกระทั่งวันนี้เขาเพิ่งสังเกตความงามของเหมียวลั่วซิงอย่างเต็มตา

ขณะเดียวกับที่นางเชื่อใจเขา แต่ก็หวาดกลัวและคอยระวังตัวอยู่ในที่ ทำให้ต้องนึกใคร่ครวญมากสักหน่อย

เขาปล่อยคางนางพลางยื่นตัวตรง ออกคำสั่งประโยคหนึ่ง

"ไปเก็บข้าวของที่ห้องครัว ย้ายกลับมาที่ห้องเดิมแล้วกลับมาปรนนิบัติข้า"

วาทานทำให้เหมียวลั่วซิงตะลึงพริ้งเพริด

เขาเลิกคิ้วขึ้น "เจ้าไม่ได้ยินคำสั่งข้าหรือ"

"บ่าวโน้มรับคำสั่งเจ้าค่ะ" เหมียวลั่วซิงรีบก้มหน้าลงเป็นการตอบรับ แล้วยืนขึ้นโค้งกาย พลันรีบถอยออกจากห้องหนังสือ

ตอนที่ออกมานางไม่ได้หันหลังกลับไปอีกเลย จนกระทั่งออกมาจากห้องหนังสือเรียบร้อยแล้วได้ทอดสายตามองกลับไป

นางคิดไม่ถึงว่าจากเหตุการณ์ในครั้งนี้นักร่านเจียงจะย้ายนางกลับมายังข้างกายเข่ออีกครา แม้เจนางจะไม่ยินยอม แต่กลับไม่กล้าฝ่าฝืนคำสั่งของเขา

ต่อไปนางคงทำได้เพียงปฏิบัติตามภารกิจอย่างระมัดระวังแล้วค่อยขบคิดวางแผนต่อไป

2

องค์กรกษัณธ์คือสุนัขอัปใช้ของฮองเต๋ ฟังคำสั่งจากฮองเต๋โดยตรง มีหน้าที่สังหารคนที่ไม่จงรักภักดี ควบคุมตัวผู้ที่ต่อต้าน เหล่าขุนนางในราชสำนักล้วนเกรงกลัว ถึงจะเป็นขุนนางใหญ่ชั้นหนึ่ง ครั้นพบหน้าองค์กรกษัณธ์ก็ต้องให้เกียรติเสียสามส่วน

กล่าวได้ว่าองค์กรกษัณธ์คือดาบของฮองเต๋ แล้วหว่านเจียงก็คือดาบเล่มที่แหลมคมที่สุด ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาที่มันจะชักนำการลอบสังหารมาสู่ตัวเขา

เหมียวลั่วซิงพบว่าตั้งแต่หว่านเจียงย้ายมาปรนนิบัติเขา เขาก็ให้นางอยู่ข้างกายบ่อยครั้งขึ้น

สาวใช้ที่ปรนนิบัติอยู่ข้างกายหว่านเจียงไม่ได้มีเพียงนางคนเดียว นอกจากนางแล้วยังมีหญ่เออร์และซู่เออร์ด้วย โดยปกติพวกนางสามคนจะคอยดูแลเรื่องชีวิตประจำวันของหว่านเจียง ปรนนิบัติเรื่องอาหารการกิน

เปลี่ยนเสื้อผ้าอาภรณ์ น้ำชา รวมถึงเรื่องเล็กน้อยอื่นๆ

ยามกลางวันห่านเจียงจะไปสืบสวนคดี ณ กองปราบฝ่ายเหนือ พอกลับมาถึงจวนก็มักจะประชุมลับในห้องหนังสือกับบรรดาผู้ใต้บังคับบัญชา ต่ออยู่บ่อยครั้ง

ที่ผ่านมาพวกนางสามคนซึ่งเป็นสาวใช้จะสลับสับเปลี่ยนกันไปปรนนิบัติ ห่านเจียงในห้องหนังสือ ทว่าช่วงนี้ทุกครั้งที่เขาไปห้องหนังสือก็จะเจาะจงให้นางตามไปด้วย ด้วยเหตุนี้ยามที่เหมียวลั่วซิงตามเขาไปห้องหนังสือก็จะมีโอกาสได้ฟังสิ่งที่พวกเขาประชุมหารือกัน

หากจะกล่าวว่าเป็นการประชุม มิสู้กล่าวว่าเป็นการวางแผนว่าจะชุดหลุมอย่างไรให้คนกระโดดลงไปแทน

"ได้เท่า พวกเราสืบได้ความว่าได้เท่าเจียงวางแผนจะถวายฎีกา ในวันพรุ่งนี้ยามที่ฮ่องเต้ออกจากราชการ โดยจะกล่าวหาว่าท่านสังหารผู้บริสุทธิ์ รับสินบน ทำผิดกฎหมาย แล้วยังกล่าวว่าได้เตรียมพยานและหลักฐานไว้พร้อมแล้วขอรับ" ผู้ใต้บังคับบัญชาที่เฝ้าผู้นี้มีนามว่าหวงจิน เป็นนายกองพันองครักษ์เสื้อแพร และเป็นคนสนิทของห่านเจียง

"เขาคงไม่อยากมีชีวิตอยู่ถึงได้กล้ำส้างหลักฐานเท็จ กล้าเป็นศัตรูกับองครักษ์เสื้อแพรอย่างนั้นหรือ" คนสนิทอีกคนมีนามว่าหลิวซุย ซึ่งเป็นนายกองพันเช่นเดียวกัน สองคนนี้คอยติดตามห่านเจียงไปทุกที่ จงรักภักดีต่อเขายิ่งนัก ไม่ว่าห่านเจียงจะไปค้นบ้านยี่ตหัพย์ จับคน หรือสอบสวน ล้วนจะต้องเห็นเงาร่างของสองคนนี้

หากจะกล่าวว่าร่านเจียงเป็นสุนัขรับใช้ของฮ่องเต้ เช่นนั้นแล้วพวกเขาก็เป็นสุนัขสองตัวที่จงรักภักดีต่อห่านเจียง

ยามที่สองคนนี้กล่าวถึงได้เท่าเจียง น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยการแตกตัน
ถากถาง ได้เท่าเจียงเป็นขุนนางจำนวนน้อยในราชสำนักที่กล้าต่อกรกับ
องครักษ์เสื้อแพรต่อหน้าฮ่องเต้และเหล่าขุนนาง

หว่านเจียงฟังอย่างเพลิดเพลิน ขำยังไม่ีที่ท่ากังวลลึกลับ คิดว่า
เป็นเรื่องน่าสนใจยิ่งนัก

ได้เท่าเจียงกล่าวถวายฎีกาแก่ฮ่องเต้ นั้นก็แสดงว่าต้องมีผู้สนับสนุน
อยู่เบื้องหลังอย่างแน่นอน คนที่อยู่เบื้องหลังก็อาจจะป็นเหล่าเจ้าเมือง
ศักดินา

ฮ่องเต้มีปมในใจกับบรรดาเจ้าเมืองศักดินาเหล่านั้นมานาน
องครักษ์เสื้อแพรถือเป็นกรงเล็บของฮ่องเต้ จึงไม่ได้รับการยอมรับจาก
เหล่าเจ้าเมืองศักดินา

หว่านเจียงเอ่ยอย่างไม่มีรีรอ "ไม่เป็นไร ปล่อยให้เขาถวายฎีกาไป
เขาอยากลองดี ข้าก็จะเล่นเป็นเพื่อนเขา"

หว่านเจียงสามารถนั่งอยู่ในตำแหน่งผู้บังคับการกองปราบฝ่ายเหนือ
ได้ นอกจากมีฝีมือเหลือล้นแล้วเขายังมีทั้งพรสวรรค์และความกระตือรือร้น
ในด้านการตรวจสอบคดี จับกุมนักโทษ รวมถึงการสอบสวนด้วย ยิ่งเป็น
คดีที่ตรวจสอบยาก ศัตรูยิ่งเจ้าเล่ห์ซื่อโกงด้วยแล้ว ยิ่งทำให้เขามีกำบังวังชา
ที่จะรับมือกับฝ่ายตรงข้ามมากขึ้น

เหมือนตัวชิงยืนอยู่ด้านข้างอย่างเงียบสงบ นางก้มหน้าหลบตา ไม่ว่า
พวกเขาจะเอ่ยอะไรนางก็ล้วนเอาตามองจู่จู่ จู่จู่มองใจ* ไม่แสดงสีหน้าใดๆ
ทั้งนั้น

* ตามองจู่จู่ จู่จู่มองใจ เป็นสำนวน หมายถึงการก้มหน้าก้มตาด้วยท่าที่อับอาย หรือแสดงท่าที่มีสมาธิ
ไม่วอกแวก

ผ่านไปหลายวัน เหมียวลั่วซิงก็ได้ยินข่าวคราวเรื่องหนึ่ง
ชีวเวรียที่เข้าไปในคุกอาญาหลวงนั้นทำยที่สุดก็ทนรับการทรมาน
ไม่ไหว ยอมรับสารภาพว่าใครเป็นคนบงการอยู่เบื้องหลัง ซึ่งเกี่ยวพันไปถึง
ได้ทำเจียงด้วย

ในคืนนั้นหฺร่านเจียงก็นำองครักษ์เสื้อแพรกว่าร้อยคนไปสืบค้นและ
ยึดจนของใต้แท่นเจียง ทำให้เกิดความโกลาหล ทั้งจนล้วนไ่สุขนั้ไม่เป็นสุข*
ครั้นได้ยินเรื่องนี้เหมียวลั่วซิงก็ตกตะลึงไปครู่ใหญ่ นางตระหนักได้
ด้วยตนเองว่านี่คือหลุมพรางที่หฺร่านเจียงขุดเอาไว้ ฝ่ายตรงข้ามปรักปรำ
หมายจะล้มเขา เขาจึงซ่อนแผนขุดหลุมให้อีกฝ่ายกระโดดลงไป ฝ่ายตรงข้าม
นึกว่าจะกำจัดเขาได้ แต่แท้จริงแล้วกลับไม่รู้เลยว่าใครกำจัดใครกันแน่

วันนี้เหมียวลั่วซิงปรนนิบัติรับใช้หฺร่านเจียงอยู่ในห้องหนังสือเหมือน
เช่นเคย เดิมทีหฺร่านเจียงกำลั้งอ่านตำราอยู่ นางเห็นว่าน้ำชาเย็นชืดแล้วจึง
ออกไปชงชามาให้ใหม่ ครั้นกลับเข้ามาในห้องนางก็เห็นว่าเขานั่งอยู่บนเก้าอี้
ข้อศอกข้างหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ มือเท้ากาง กำลั้งหลับตาพักผ่อน

นางก้าวเท้าอย่างแผ่วเบา วางถ้วยชาลงบนโต๊ะอย่างเบาเมื่อ ครั้น
ชันดาขึ้นนางก็ต้องตะลึงในทันใด

แมงมุมตัวดำเมี่ยมขนาดเท่ากำปั้นตัวหนึ่งกำลั้งไ้ขึ้นไปบนหัวไหล่
ของหฺร่านเจียงอย่างเชื่องช้า นางมองออกในทันทีว่านั่นคือแมงมุมพิษ
ขอเพียงถูกกัดก็จจะตายอย่างไม่ต้องสงสัย

แมงมุมนั้นกำลั้งคืบคลานไปใกล้ลำคอของหฺร่านเจียง นางคิด
วกไปวนมาหลายตลบ สายตาจับจ้องแมงมุมนั้น นางเห็นว่ามัน

* ไ่สุขนั้ไม่เป็นสุข เป็นสำนวน หมายถึงก่อให้เกิดความวุ่นวาย เดือดร้อนไปทั่ว

กำลังจะกัดคอเขาอยู่รอมร่อ ชั่วพริบตานางก็ตะโกนกรีดร้องขึ้นมา

"ได้เท่าระวังเจ้าค่ะ!" นางร้องพลางปิดม่านตกลงจากหัวไหล่ห่อเจียง

ห่อเจียงเบิกตากว้างในทันใด หางตาเหลือบเห็นเงาสีดำ เขาสะดุ้งถอยกลับในมือไปทันที ลูกดอกสกัดแมงมุมตัวนั้นไว้กับพื้นรวดเร็วเพียงชั่วพริบตา

เขาลุกขึ้นยืนพลางจ้องแมงมุมพิษที่ถูกปักอยู่บนพื้นด้วยแววตาน่าสะพรึง ร้องฮือเสียงเย็น

"เจ้าแมงมุมพิษตัวร้าย ทหาร!"

หลังจากเสียงเรียกของเขา องค์กรทั้งสองคนก็เข้ามาทันที พอเห็นแมงมุมพิษบนพื้นก็หน้าถอดสีทันใด

ภายในจวนมีการคุ้มกันอย่างเข้มงวด ข้างกายได้ทำยิ่งไม่มีทางปล่อยให้น้ำลึกหยดร่วง* ทว่ากลับยังยากที่จะป้องกันได้อย่างครอบคลุม แมงมุมพิษจึงแฝงตัวเข้ามาได้ คนที่อยู่เบื้องหลังฉลาดหลักแหลมชั่วร้ายยิ่งนักที่คิดใช้กลอุบายนี้

"ไปตรวจสอบทุกห้องเดี๋ยวนี้ ตรวจดูว่ายังมีแมงมุมพิษตัวอื่นหรือไม่"

เหล่าองค์กรสืบแยกย้ายไปตรวจค้นตามคำสั่งของเขา ส่วนห่อเจียงก็หันไปมองทางเหมียวลั่วซิง แวดตาเขาแฝงไปด้วยความชื่นชม

"เจ้าทำได้ดีมาก ข้า..." เขาชะงักค้างโดยพลันพลางจ้องไปที่สีหน้าซีดเผือดของนาง

เหมียวลั่วซิงเพียงรู้สึกหนาวยะเยือกไปทั่วร่าง เวียนศีรษะ หน้ามืด นางมองจุดสีแดงเล็กๆ ที่หลังมือด้วยความงุนงง นางเพิ่งพบว่าเมื่อครู่ที่ตน

* น้ำลึกหยดก็ไม่ร่วง เป็นสำนวน หมายถึงมืดซิด ไร้ช่องโหว่

ปิดแมงมุมพิษตัวนั้นไป ที่แท่นกิโลเมตรมันกัดเข้าแล้ว

หากนางรู้แต่แรกว่าแมงมุมกัดคนได้รวดเร็วเช่นนี้ก็คงจะไม่ใช้มือ
คราวนี้เป็นอย่างไรเล่า นางไม่ตายด้วยน้ำมือของหรั่งเจียง แต่กลับตายด้วย
ปากของแมงมุมพิษ กลายเป็นผีตายแทน*

ภาพเบื้องหน้านางพลันดำมืด ขาทั้งสองข้างอ่อนวบ ก่อนที่จะดำดิ่ง
เข้าสู่ความมืดมิด นางล้มตัวลงในอ้อมกอดอันกว้างใหญ่และแสนอบอุ่น

ในขณะที่เหมียวลั่วซิงยังคงสละสลือ นางรู้สึกว่หน้าอกอึดอัด
ทรมานยิ่งราวกับมีกระแสร้อนคอยบีบรัดอยู่ในร่างกายทำให้เลือดลม
ภายในปั่นป่วน

ทันใดนั้นลำคองางก็รู้สึกร้อนผ่าวและสำรอกเอาเลือดดำออกมา
คำหนึ่งดัง 'แหว' อวัยวะภายในปั่นป่วนไปหมด ทรมานยิ่งนัก

นางลืมตาขึ้น รู้สึกว่าคนที่อยู่เบื้องหน้าคุ้นตากอยู่บ้าง รอจนกระทั่ง
ใบหน้าคนผู้นั้นเคลื่อนไหวเข้ามาใกล้ นางจึงตระหนักได้ว่าใบหน้าที่แสนเย็นชา
ของหรั่งเจียงนั้นใกล้แค่เอื้อม

ดวงตางพราวแว่ ความรู้สึกกลับกลายเป็นความโกรธเกรี้ยวโดยพลัน
"เจ้าคนแซ่หรั่ง..." นางพลันชกหน้าเขาโดยไม่ได้คิดแม้แต่บ่อย
ทว่ากำปั้นนั้นกลับถูกฝ่ามือใหญ่กุมไว้อย่างง่ายดาย ดวงตาที่เฉียบคม
คู่ฉนั้นแผ่ไปด้วยอันตรายอยู่เบื้องหน้านาง เขาเอ่ยปากด้วยเสียงเข้ม
"เจ้าเรียกข้าว่าอะไรนะ"

เหมียวลั่วซิงรู้สึกสับสน นางมองเขาอย่างเซ่อๆ ชั่วพริบตานั้น

* ผีตายแทน เป็นสำนวน หมายถึงคนที่ต้องรับความเดือดร้อนแทนคนอื่น

นางไม่แน่ใจว่าตนอยู่ในชาติใดกันแน่

ครั้นลืมตาขึ้นมาก็มองเห็นใบหน้าอันเย็นเยียบของهرانเจียง ดังนั้น การจุใจของนางจึงเป็นท่าที่ตอบสนองอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว ไม่ได้ผ่าน ความคิดใดๆ ทั้งสิ้น

การชักถามและสายตาอันขุ่นเคืองของเขาทำให้นางเจียวจลลิต ขึ้นมา นางตื่นตัวจากการสะลึมสะลือนั้นโดยพลัน ครั้นได้สติกลับมา จึงเพิ่งพบว่าตนเองและهرانเจียงประจันหน้าอยู่บนเตียงเดียวกัน

เมื่อเขาวางอยู่บนหน้าอกของนาง กระแสความร้อนสายหนึ่งส่งผ่าน จากฝ่ามือเข้าสู่ร่างกายนางไม่ขาดสาย นางเพิ่งระลึกได้ว่าเขากำลังเดินพลัง ขั้วพิชี่ให้นาง

นางนึกได้ว่าตนเองถูกแมงมุมพิชี่กัดเข้า ในขณะที่กำลังสะลึมสะลือ อยู่นั้นก็ได้อำรอกเขาเลื้อยตัวออกมาเพราะหน้าอกที่อึดอัดทรมาน

นางรีบหลุบตาลงและเกิดความรู้สึกผิดขึ้นในใจ โชคดีที่ยังเรียกสติ กลับมาได้ทันเวลา นางยังคงประหลาดใจไม่หาย คาดไม่ถึงว่าเขาจะเดินพลัง ช่วยนางขั้วพิชี่

เดิมทีนางไม่คิดที่จะช่วยเขาสักหน่อย นางอยากเห็นเขาดับสูญไปกับตาเสียด้วยซ้ำ ทว่าก็ตระหนักด้วยความหวาดผวากว่าหากهرانเจียง ถูกแมงมุมพิชี่กัดเข้า คนแรกที่ตกเป็นผู้ต้องสงสัยต้องเป็นนางแน่ ส่วนเขาก่อนหน้าที่พิชี่จะกำเริบจะต้องมีเวลาพอที่จะกำจัดนางแน่

ด้วยเหตุนี้ นางจึงเปลี่ยนใจรีบยื่นมือออกไปปิดแมงมุม นางไม่ได้ทำ เพื่อช่วยชีวิตเขา แต่ทำไปเพราะไม่อยากให้ตนเองต้องตายเพราะถูกปรักปรำ

นางต้องเลอะเลือนแล้วแน่ๆ ที่รีบเอามือไปปิดแมงมุมพิชี่ตัวนั้น

โชคยังดีที่ยามนี้ฉันมองไป นางก็รู้ว่าตนเองพ้นไปได้ถูกแล้ว หากหว่านเจียง
ลงสยในต้วนางก็คงไม่มีทางช่วยชีวิตนางแน่

สำหรับวาจาของนางที่เอ่ยโดยไม่ระวังเมื่อครู่นี้ ถึงตายนางก็ไม่ยอมรับ
หว่านเจียงมองนางด้วยแววตาคมกริบ เจิดจรัสยิ่งกว่าประกายไฟ
เขาจ้องเหวี่ยงเอ็นที่ไหลลงมาจากหน้าผากของนาง ค่อยๆ ไหลผ่านคิ้ว
ดวงตา และขนตาที่สั้นระริกอยู่เล็กน้อย คล้ายปีกผีเสื้อที่กำลังกระพือ
อย่างแผ่วเบา ผิดพรรณนางขีดเผือดแต่กลับเป็นประกายแวววาว พอ
พินิจดูแล้วนางช่างบอบบางน่ารักน่าเอ็นดูยิ่ง

เขาเดินพลั้งเพื่อจะขับพิษให้นาง ถอดเสื้อนางออกโดยไม่พูดพริ้ว
ทำเพลง ครึ่งท่อนบนเหลือเพียงเสื้อตัวในที่ปกปิดหน้าอก เขาแนบฝ่ามือกับ
หน้าอกนาง ถ่ายทอดพลังเข้าไปขับพิษอย่างง่ายดาย

โดยปกติเขาเห็นเหมียวลั่วชิงมีรูปร่างผอมแห้งแรงน้อย ดูบอบบาง
ขลาดกลัว แต่กลับคิดไม่ถึงว่านางจะกล้ายื่นมือออกไปปิดแมงมุม
เพื่อช่วยชีวิตเขา เห็นได้ชัดว่าแมงมุมตัวนั้นมีขนาดใหญ่เท่ากำปั้นสตรี

สตรีในจวนล้วนแล้วแต่จะพยายามเอาอกเอาใจเขา ทว่าพอถึง
เลี้ยวเวลาแห่งความเป็นตาย คนที่จะยอมสละชีวิตเพื่อเขาจะมีสักเท่าไร
กันเชียว

เขามาจากการสอบขุนนางฝ่ายบู๊ ไม่ได้มาจากตระกูลที่เรืองอำนาจ
ไม่มีเส้นสายในราชสำนัก ที่ป็นฝ่ายขึ้นมาถึงตำแหน่งนี้ได้ก็เพราะเขา
แลคมั่นมาด้วยชีวิต เขามักจะนำผลประโยชน์มาล่อผู้ใต้บังคับบัญชา
อีกฝ่ายถึงได้ติดตามเขา ยอมบุกน้ำลุยไฟและจงรักภักดีต่อเขา ส่วนพวกคน
ที่กล้าทรยศหรือกลัมาหาเรื่อง เขาก็จะใช้วิธีตาต่อตา ฟันต่อฟัน ใช้หนทาง

ที่โหดเหี้ยมที่สุดมาสยบฝ่ายตรงข้าม

เหมียวลั่วซิงปรนนิบัติเขามาครึ่งปี แม้เขาจะรู้ว่านางดงามยิ่ง แต่ที่ผ่านมามีคนที่สามารถควบคุมความปรารถนาในความงามของอิสตรี เช่นเขานั้นตระหนักดีว่าความงามสตรีเป็นสิ่งอันตราย หากเขาต้องการ เขาก็จะหาเอาจากอนุภรรยาในজন ไม่ว่าจะเป็นบุรุษหรือสตรี เขาสนใจเพียงว่าคนผู้นั้นรักภักดีต่อเขาหรือไม่ จะทรยศเขาหรือไม่

คนที่จงรักภักดีต่อเขา เขาก็จะให้ผลประโยชน์ หากกล้าทรยศ ก็สังหารสถานเดียว!

ครานี้เหมียวลั่วซิงช่วยชีวิตเขาไว้ ทำให้เขาได้มองนางอย่างเต็มตาเป็นครั้งแรก

ยามนั้นเห็นได้ชัดว่านางแค่อ่อนปากเดือนเขาก็พอ สาวใช้ที่ไร้ซึ่งวรยุทธนางหนึ่ง พอเห็นแมงมุมที่ตัวใหญ่ถึงเพียงนั้น โดยปกติแล้วก็ควรจะต้องตระหนกและกรีดร้องออกมา ทว่านางกลับออกหน้ายื่นมือไปบีบแมงมุมเพื่อเขาโดยไม่คิดชีวิต

หว่านเจียงเชื่อว่าคงมีเพียงยามคับขันเท่านั้นจึงจะเห็นความจริงใจของคนคนหนึ่งได้ เขาจึงใช้พละกำลังทั้งหมดที่มีเพื่อช่วยชีวิตสาวใช้นางนี้ให้ได้

หลังจากการตรวจค้นก็พบแมงมุมพิษในห้องนอนอีกด้วย หว่านเจียงไปหาผู้ใต้บังคับบัญชาคนหนึ่งที่ชำนาญเรื่องพิษมาตรวจสอบ ก็รู้ว่าหากตนเองถูกแมงมุมพิษหายากนี้กัดเข้าจะต้องเดินพลั้งซบพิษในทันที มิเช่นนั้นเพียงหนึ่งเค่อ* พิษก็จะกำเริบและตายในที่สด

ขณะนั้นเขาจึงเข้าใจว่าหากตัวเขาถูกแมงมุมพิษกัดเสียเอง แม้จะ

* เค่อ หน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

เดินพลังขับพิษในทันที แต่หากมีคนลอบโจมตีในตอนนั้น เขาก็จะประมือกับฝ่ายตรงข้ามได้อย่างยากเย็น หากเขาไม่เดินพลังขับพิษ มัวแต่รับมือกับฝ่ายตรงข้ามก่อน ก็จะทำให้พิษงอกกำเริบและสิ้นชีวิต

นี่เป็นแผนสังหารที่โหดเหี้ยมแนบเนียนไร้ที่ติ หร่านเจียงที่ชื่นชมตัวเองว่าฉลาดหลักแหลมก็ยังต้องชื่นชมในแผนการนี้

โชคคิที่เขาดวงแข็ง แผนการอันแนบเนียนนี้โดนสาวใช้ข้างกายทำลายเสียสิ้น

ครั้นนึกถึงนางที่ไม่ห่วงชีวิตตัวเอง ดวงตาแข็งกร้าวของหร่านเจียงก็อ่อนโยนอย่างหาได้ยากนัก แววตาที่มองนางดูอบอุ่นกว่าเมื่อก่อน

เบื้องล่างฝ่ามือเขาที่กำลังส่งพลังอยู่นั้นก็คือเนินอกของหญิงสาวที่แค้นที่นุ่มนิ่มนั้นดูอบอุ่นกว่าที่เห็นในยามปกติ เนื่องจากปกตินางจะมีเสื้อผ้าอำพรางไว้ เขาจึงประเมินส่วนนั้นต่ำไป และดูท่านางน่าจะเป็นคนบอบบาง มีนิสัยขลาดกลัว แต่เมื่อครู่กลับกล้าโผล่ออกมาว่า 'เจ้าคนแซ่หร่าน' อย่างไม่สำนึกบุญคุณ ที่แค้นก็เหี้ยมแนบเนียนเป็นเช่นกัน มีเสน่ห์ดึงดูดใจไปอีกแบบ

เขายังจำได้ว่าครั้งนั้นที่นางคุกเข่าอยู่กับพื้น นางเอ่ยด้วยความเด็ดเดี่ยวต่อหน้าพ่อบ้านจ้าวที่ปรักปรำนาง 'แม้ข้าจะเป็นบ่าวแต่ก็รักนวลสงวนตัว จะให้ข้าใช้เรือนร่างรับใช้ท่าน ข้ายอมไปทำงานหยาบที่ห้องครัวเสียจะดีกว่าเจ้าคะ'

ครานั้นพอประโยคนี้ดังเข้าหู เขาก็ต้องหันไปมองนางอีกหลายแวบ ในตอนนั้นก็มีความรู้สึกหนึ่งผุดขึ้นมา สาวใช้นางนี้คล้ายจะเชื่อมั่นในตัวเขายิ่งนัก นางเชื่อว่าเขาจะตรวจสอบความจริงจนกระจ่างและ

ไม่ใช่ร้ายนาง ทว่าในครานั้นเขาตรวจสอบต้นสายปลายเหตุไว้ก่อนหน้า แล้ว เขารู้เรื่องที่จ้าวเฟิงทำกับนาง เหตุที่เรียกนางมาก็เพียงต้องการ ฟังคำแก้ต่างของนางเท่านั้น กลับนึกไม่ถึงว่าสาวใช้นางนี้จะแข็งแกร่ง ยิ่งนัก แม้มองจากภายนอกจะดูอบบางก็ตาม

คงเป็นเพราะพอเด็กสาวนางนี้ฟื้นขึ้นมาเสียแปดส่วนก็พบว่าตนเอง ถูกปลี้อั้งเสื้อผ้า หน้าอกโดนลูบคลำ ดังนั้นจึงเอ่ยวาจาหยาบคายออกมา ทำท่าจะชกหน้าเขาทำเดี๋ยวนั้น

ถ้าหากเปลี่ยนเป็นคนอื่นกล้ำมากำเรบเสียบसानเช่นนี้คงโดนเขาขัด จนตัวปลิวไปนานแล้ว ทว่า...เขากลับพบว่าตนเองไม่เก็บมาใส่ใจอย่าง น่าประหลาด ข้ายังรู้สึกที่น่าขันเสียหลายส่วน

เหมียวลั่วซิงกัมหน้ากัมตาอย่างกระวนกระวายใจ นางยังกังวลว่า จะแก้ตัวอย่างไรดีที่เมื่อครู่กล่าววาจาหยาบคายออกไปเพื่อไม่ให้เขาสงสัย ในตัวนาง ไม่ได้คิดเลยว่าห่านเจียงจะหาเหตุผลให้นางแล้วเสร็จสรรพ ส่วนนางยังคงคิดว่าแววดตาเป็นประกายของเขาที่จ้องนางอยู่นั้นเป็น ความโกรธเกรี้ยว

หลังจากที่ห่านเจียงถ่างพลังสายสุดท้ายเข้าสู่ร่างกายนาง เขาก็ เก็บฝ่ามือ ส่วนนางก็คล้ายโดนสูบพลังไปหมดในทันใด ร่างกายอ่อนยวบ ทว่าก่อนที่จะล้มลงไปก็มีคนยื่นแขนอันแข็งแกร่งออกมาคอดนางเข้าสู่ อ้อมอกโดยพลัน

จู่ๆ เหมียวลั่วซิงก็ตะลึงพริ้งเพริดไปกับท่าทีของเขา ความตกใจ ครั้งนี้เทียบไม่ได้เลยกับสายตาเย็นชาของเขาที่แปรเปลี่ยนเป็นสิ่งที่เรียกว่า 'รอยยิ้ม'

นางคงไม่ได้ตาฟาดไปกระมัง เขากำลัง 'ยิ้ม' ให้นาง

หลังจากที่นางกล้ำก้ำเริบชกเขาแล้วยังโพล่งคำว่า 'เจ้าคนแซ่หร่าน' ออกไป นางไม่เชื่อหรือกว่ารอยยิ้มของเขาจะมาจากเจตนาที่ดี

ความโกรธถึงขีดสุดกลับกลายเป็นรอยยิ้ม

ประโยคนี้ผุดขึ้นมาในความคิดของเหมียวลั่วชิง ความหนาวยะเยือกแล่นขึ้นมาตามแผ่นหลัง จากที่นางรู้จักหร่านเฉียงมา บุรุษผู้นี้มีนิสัยเจ้าคิดเจ้าแค้นและไม่ยอมเสียเปรียบให้ผู้ใด ถ้าคนอื่นชกเขา เขาจะต้องตบมือคนผู้นั้น แก้วแค้นให้หนักยิ่งกว่า

หร่านเฉียงคู้มร่างกายนุ่มนวลของนาง ในใจก็คิดว่าตนเองประเมินนางต่ำไป เรือนร่างนี้ทั้งอ่อนนุ่มและยืดหยุ่น เนินอกนั้นแนบกับแผ่นอกของเขา ทำให้ส่วนนั้นยิ่งตื้นเขินขึ้นมา

เขาก็มองหน้าลง หากมองจากมุมนี้เขาสามารถเห็นทิวทัศน์เนินอกของนางที่นูนขึ้นอย่างเต็มตา ทั้งยังทำให้ึกขวนผืน อยากเห็นทิวทัศน์ที่อยู่ภายใต้เสื้อตัวในนั้นบ้างว่าจะน่าหลงใหลหรือไม่

ภายใต้ลำแสงในห้อง นัยน์ตาดำขลับภายใต้ขนตายาวช่อนงามมีดไว้ชิ้นหนึ่งช่วยขับความเจิดจรัสของนัยน์ตาคู่นั้นให้เป็นประกายยิ่งขึ้น สะท้อนดวงหน้าที่น่ารักใสซื่อของนาง

"เจ้าใจกล้ำนัก" เขาเอ่ยน้ำเสียงแหบพร่าซึ่งแฝงไว้ด้วยรอยยิ้มบางๆ ขณะลုပ်ได้คางของนาง ปิดผ่านกลีบปากอันแตกแห้งที่เฝ้มไว้แน่น จู่ๆ เขาก็อยากจะก้มลงไปใช้ลิ้นเลียสร้างความชุ่มชื้นและแต่งแต้มสีแดงสดให้กับกลีบปากที่ซีดขาวนั้น

เขาเข้าใจว่านางโดนพิษ ร่างกายอ่อนแอ ต้องพักผ่อนให้มาก จึงไม่ได้

รีบร้อน เขาจ้องมองนางอย่างลึกซึ้งแวบหนึ่ง แล้วยืนงุ่มง่าม "เจ้าพักฟื้นให้หายดี หลังจากหายแล้วข้าจะตกรางวัลให้"

หลังจากที่เขาให้คำสัญญาประโยคนี้นี้แล้วก็วางร่างนางลงบนเตียงกำชับให้บ่าวไพร่ดูแลนางเป็นอย่างดีแล้วเดินจากไป

เหมียวลัวซิงทอดสายตามองเขาจากไป ทว่าความสงสัยระคนประหลาดใจยังคงอยู่

เดิมทีนางนึกว่าห่านเจียงจะบันดาลโทษซะ แต่กลับคิดไม่ถึงว่าเขาจะไม่ทำอะไรเลย แล้วยังกำชับให้นางพักฟื้นจนกว่าจะหาย

มีนาจึงทำให้นางตกตะลึงเช่นนั้น จากการที่นางสะสมความทรงจำมาหลายภพหลายชาติ ในใจนางรู้สึกเพียงว่าห่านเจียงเป็นคนชั่วช้า ไม่มีข้อดีสักนิด มีแต่ความโหดเหี้ยม ไร้ความอ่อนโยน

จนกระทั่งเขาจากไปนางก็ยังคงอึ้งและนึกสงสัยอยู่ นางหวาดกลัวเขามากเกินไป กระทั่งยามที่สัมผัสตัวเขาความรู้สึกนั้นก็ยังคงอยู่

ทว่าหลังจากที่นางสงบจิตสงบใจลง พิจารณาถึงสถานการณ์เมื่อครู่อย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว คิดทบทวนถึงวาจาของเขาไปมาอย่างละเอียดหลายรอบ ในท้ายที่สุดก็เป็นเสียงของบ่าจางที่รับคำสั่งให้มาดูแลนางเพียงประโยคเดียวที่ปลุกนางจากความมืดบอด

"คราวนี้เจ้าได้สร้างผลงานชิ้นใหญ่แล้วนะ! เจ้าช่วยชีวิตได้แท้ๆ ทำให้ได้ท้ามองเจ้าต่างออกไปจากแต่ก่อน เมื่อครู่ได้เท่านี้ก็กำชับข้าให้ดูแลเจ้าให้ดี หากเจ้าต้องการอะไรกับออกคนเฝ้าห้องได้เลย ให้เจ้าพักจนกว่าจะหายเป็นปกติ!"

เมื่อครู่นี้บ่าจางอยู่ด้านข้าง นางเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดอย่างชัดเจน

ได้ทำข้อตนตัวเหมียวลัวซิง ทำทางเช่นนั้นดูต่างออกไป แม้เหมียวลัวซิง จะชกจะดำ ได้ทำลัวนไม่คิดเล็กคิตน้อย ช่างอัศจรรย์ยิ่งนัก

วาจาของป่าจางทำให้เหมียวลัวซิงได้สติ จึงหันไปเอ่ยกับนางว่า
"เช่นนั้นหรือ"

"ใช่สิ! เจ้าไม่เห็นหรือว่าเมื่อครูสีหน้าได้ทำอ่อนโยนเพียงไร แต่ ข้าว่านะซิงเออร์ แม้ได้ทำจะแบ่งแยกการตรางวัลและลงโทษอย่างชัดเจน แต่เจ้าก็จริง" เลย นึกไม่ถึงว่าเจ้าจะกล้าชกได้เท่า คราวนี้ได้ทำเห็นแก่ ที่เจ้าช่วยชีวิตเขา ไม่เอาเรื่องเจ้า ครึ่งหน้าเจ้าต้องระวังตัวให้มาก อย่าทำอะไร ตามใจตัวเองอีกล่ะ"

ปกติพวกป่าไฟอย่างเช่นป่าจางจะเข้ากับเหมียวลัวซิงได้ดี รู้ดีว่านาง เป็นคนหัวแข็ง อย่าไปยั่วโทษนางเชียว มิเช่นนั้นพ่อบ้านจ้าวที่มากตั้นหาหนั้น ก็คงได้ตัวเหมียวลัวซิงไปนานแล้ว ทำยที่สุดเขาไม่เพียงโดนตัดขาทั้งสองข้าง แม้แต่อนาคตอันเรืองรองก็ดับสูญไปด้วย จากในมุมมองของป่าจาง เหมียวลัวซิงจะต้องพบกับความเจริญรุ่งเรืองในวันข้างหน้าแน่นอน ดูจาก ท่าทีก่อนที่ได้ทำจะเดินจากไป จะต้องถูกใจในตัวนางแล้วเป็นแน่

เหมียวลัวซิงกระจำงแจ้งโดยพลัน จริงสิ หัวหน้าเจียงเป็นคนที่แบ่งแยก การลงโทษและตรางวัลอย่างชัดเจน นางช่วยชีวิตเขา ถึงนางจะเสียมารยาท ต่อเขา เขาก็จะไม่ลงโทษนางในเวลาเช่นนี้ มิเช่นนั้นจะไม่เป็นการตบปาก ตนเองหรือ

หลังจากที่คิดตกเหมียวลัวซิงก็ถอนใจโล่งอก นอนลงบนเตียง อย่างอ่อนแรง แล้วพลันระลึกได้ว่าบนร่างตนเหลือเพียงเสื้อตัวในตัวเดียว จึงถามป่าจางว่ามีเสื้อผ้าให้เปลี่ยนหรือไม่

หลังจากได้รับเสื้อผ้ามานางก็รีบสวมทันที ถึงได้นอนพักผ่อนอย่างสบายใจ

วิธีการต่างออกไป โชคชะตาก็ต่างออกไปตามคาด เหมือนลัวะซึ่งยิ่งมีความมั่นใจมากขึ้นและตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าต้องคอยเอาใจหรั่งเจียง

ไม่ได้สั่งหารหรั่งเจียง นางก็ไม่ต้องดับอนาถด้วยน้ำมือเขา

วันนี้นางหลับตาลง พักฟื้นภายในห้องอย่างสบายใจ นี่เป็นความสงบอันหาได้ยากยิ่ง นางจะได้ใช้เวลาช่วงนี้พักฟื้นและครุ่นคิดวางแผนขั้นต่อไป

เนื่องจากยามกลางวันนางนอนไปมาก พอตกกลางคืนนางจึงนอนไม่หลับ

นางนอนพลิกไปพลิกมาอยู่บนเตียง เช่นนั้นก็เลยลุกขึ้นมานั่งขัดสมาธิตัดสินใจว่าจะใช้โอกาสนี้หนึ่งสมาธิเดินปลง พยายามให้ร่างกายฟื้นตัวโดยเร็วที่สุด

นางกลั่นหายใจและเพ่งสมาธิไม่นานก็สัมผัสได้ถึงความผิดปกติ นางตกตะลึงทันที

ในห้องนี้มีคนอื่นอยู่!

ครั้นนางลืมตาขึ้นก็มองเห็นบุรุษผู้หนึ่งปกปิดใบหน้ายืนอยู่เบื้องหน้า นางตัวแข็งทื่อในทันที จ้องฝ่ายตรงข้ามอย่างระแวดระวัง

"เมสิดทราหยอดจันทราประหนึ่งหิมะ" ครั้นบุรุษผู้ปกปิดใบหน้าเอ่ยปาก เหมือนลัวะซึ่งก็กระจ่างแจ้ง

"จันทราแดนตะวันตกประหนึ่งน้ำค้าง" นางมองเขาพลางเอ่ยประโยคต่อมาอย่างสงบ

สองประโยคนี้ใช้เพื่อแยกแยะว่าฝ่ายตรงข้ามใช้พวกเดียวกันหรือไม่
 "เจ้าสำนักขอถามว่าภารกิจของเจ้าดำเนินการไปถึงขั้นใดแล้ว"
 "มีนักฆ่าคนอื่นอยู่ในจวนด้วย เป็นการแหวกหน้าให้รู้ตื่น ข้าจึง
 ไม่มีโอกาสลงมือ"

นี่คือเหตุผลที่นางตระเตรียมไว้นานแล้ว และโชคดีที่นางมีเหตุผลนี้
 จึงยืดเวลาออกไปได้ แล้วก็ไม่ถึงขั้นถูกสงสัย

นอกจากดวงตาของเขาแล้ว บุรุษผู้นี้ปกปิดใบหน้าครึ่งล่าง ซ่อนตัวตน
 อยู่หลังผ้าสีดำ กอปรกับแสงมืดมัวภายในห้อง เหมียวลั่วซิงจึงมองไม่เห็น
 หน้าตาของเขา ทว่ากลับมองเห็นดวงตาเป็นประกายเจียบคมราวพยัคฆ์
 หมาป่าที่รอโอกาสจะพุ่งไปขย้ำเหยื่อในยามราตรี

นางตระหนักได้ว่าคนผู้นี้ก็นักฆ่าคนที่สองที่ทางสำนักส่งตัวมา
 และเป็นคนที่คอยจับตาดูนาง นางดักข่มอยู่ในจวนมาครึ่งปี บุรุษผู้นี้เพิ่งมา
 ปรากฏตัวในยามนี้ เขาซ่อนตัวได้อย่างมิดชิดมาก ไม่รู้ว่าคนผู้นี้จะรู้หรือไม่ว่า
 นางช่วยชีวิตห่านเจียงไว้เมื่อตอนกลางวัน

"ไยเจ้าจึงช่วยชีวิตเขา"

ใจของเหมียวลั่วซิงสะท้อน เขารู้เรื่องนี้แล้วตามคาด

นางไม่ตอบแต่ถามกลับว่า "ท่านเป็นคนปล่อยแมงมุมพิษตัวนั้นหรือ"

ฝ่ายตรงข้ามเจียบขันไม่ปฏิเสธ นางเข้าใจอย่างถ่องแท้ทันที จึงจ้อง
 ถามกลับโดยข่มกลั่นโทสะไว้

"หากท่านจะลงมือ ไยจึงไม่เลือกเวลาที่เขาอยู่คนเดียวเล่า ท่านก็รู้ว่า
 ตอนนั้นถ้าเขาถูกแมงมุมพิษกัดเข้าข้างคงจะต้องถูกสงสัยเป็นแน่ คนอย่าง
 ห่านเจียงยอมสังหารมิตรร้ายคน แต่จะไม่ปล่อยใครไว้ทั้งนั้น ท่านจงใจ

จะทำร้ายข้าให้ถึงตายหรือ"

บุรุษผู้ปกปิดหน้าร้องฮือเสียงเย็น "หากเขาโดนพิษ ข้าจะต้องลงมือแน่ เจ้าก็หนีไปเสีย โฉนเห็นใจว่าข้าจะทำร้ายเจ้าให้ถึงตาย"

เหมือนลัวะชิงกระจางแจ้ง นางเอ่ยด้วยโทสะต่อว่า "ท่านไม่บอกข้า แต่เนิ่นๆ เล่า หากรู้ว่ามีคนช่วย โยข้าจะต้องทำเรื่องที่ไม่จำเป็นด้วย แค่วางมือกับท่านสังหารเขาก็เรียบร้อยแล้ว"

น้ำเสียงขุ่นเคืองของนางแผ่ไปด้วยความเสียใจใหญ่หลวง นางพลัดโอกาสอันดีงามไปเปล่าๆ เช่นนี้ ทั้งโทษเขาและโทษตนเอง

บุรุษผู้ปกปิดใบหน้าจับจ้องนาง จดจำภาพดวงหน้านางที่ซีดเผือดและขัดเคืองใจไว้ เขาเงยบนหัวครุ่นแล้วเอ่ยว่า "ช่างเถอะ คราวหน้าค่อยหาโอกาสใหม่แล้วกัน" เขาเอ่ยพลางยื่นมือออกมาข้างหนึ่ง "เอาสิ่งนี้ไป"

เหมือนลัวะชิงเห็นเขาแบฝ่ามือออก บนมือมียาเม็ดหนึ่ง

"นี่คืออะไร"

"ยาแก้พิษแมงมุม"

เหมือนลัวะชิงตาเป็นประกายโดยพลัน แม้หว่านเจียงจะช่วยเดินพลังขับพิษให้นางแล้ว ทว่าหากมียาแก้พิษก็ย่อมจะดีกว่าแน่นอน เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดผลข้างเคียง นางไม่ยอมพลัดเด็ดขาด

นางยื่นมือไปหยิบยาลูกกลอนมากลืนลงท้องไปอย่างง่ายดาย เพียงชั่วครู่ก็รู้สึกวุ่นในท้องเย็นสบาย รู้สึกสบายตัวยิ่งนัก

นางเงยหน้าถามเขา "ท่านมีนามว่าอะไร"

"จงเรียกข้าว่าอ้อ อี้ที่มาจากคำว่าอ้อหรง*"

* อ้อหรง (易容) แปลว่าเปลี่ยนแปลงใบหน้า

นี่จะต้องเป็นข้อปดอมแน่ๆ นางวิจารณ์อยู่ในใจ

"หากข้าต้องการพบท่าน จะไปตามหาท่านได้ทีใด"

"ยามกลางวันเจ้าก็แขวนโคมไฟไว้ที่ประตูวงพระจันทร์ ยามราตรี
แขวนโคมไฟไว้บนต้นไม้ข้างหน้าต่าง พอข้าเห็นข้าจะมาหาเจ้าเอง"

ความหมายนี้ก็คือเขาไม่ยอมเปิดเผยว่าเขาซ่อนตัวอยู่ที่ใดในจวน
นางเฒ่าปากชั่วครู่แล้วเอ่ยเสียงเรียบ "ข้ารู้แล้ว"

นุรุษผู้ปกปิดใบหน้าพยักหน้าพลันแฉลบกายกระโดดข้ามหน้าต่าง
ออกไป กลืนหายใจไปในความมืดราวกับสายลมที่พัดโชย ยามจากไป
ก็ปิดหน้าต่างให้ด้วย

เหมียวลัวซึ่งลงจากเตียงอย่างเงียบกริบ เดินมาตรวจสอดรับหน้าต่าง
บนหน้าต่างไม่ไม่มีร่องรอยใดๆ วิชาตัวเบาของนุรุษผู้นี้ไม่เลวจริงๆ

นางเดินกลับมายังข้างเตียง นอนลงพลงคิदनัก

ในเมื่อมีคนคอยจับตาดูอยู่เช่นนี้ ต่อไปทุกอย่างก้าวนางจะต้องเดิน
อย่างระมัดระวังเสียแล้ว

禍害成夫君
Huo Hai Cheng Fu Jun

ได้เท้าอย่ามาหยอก
ไม่เหยียน เหยียน
นางฟ้าปีกเขียว แปล

จำนวน 320 หน้า
ราคา 289 บาท

禍害成夫君 莫顏 (Mo Yan) 著
Copyright © 2018 Doghouse Publishing Co., Ltd.
Thai translation copyright © 2022 Jamsai Publishing Co., Ltd.
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All Rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2803-2

ภาพประกอบ 陳俊宏 (CHEN CHUN HUNG)

จัดพิมพ์โดย
บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801
editor@jamsai.com
www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บิ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3
www.naiin.com

ถ้าชีวิตที่ผ่านมา ‘เหมือนล่องลอย’ สิ้นชีพด้วยน้ำมือของ ‘ร้านเจียง’
ทว่ายมบาลกลับไม่เปิดประตูต้อนรับเลยสักครั้ง
ส่งนางกลับมาใช้ฐานะนักฆ่าลอบฆ่าเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า...

ชาติที่สิบนี้จะไม่เป็นดังชาติก่อน
นางจะไม่ลงมือฆ่าเขา แม้การทำเช่นนั้นจะเป็นการทรยศสำนัก
แต่นางไม่ยอมตายด้วยวิธีการมานะเช่นเดิมอีกแล้ว

แม้จะพยายามทำทุกวิถีทางให้อยู่ห่างจากเขา
ทว่ากลับถูกโชคชะตาดึงให้เข้าไปใกล้เขามากกว่าชาติก่อนๆ
ยิ่งไปกว่านั้นนางยังช่วยชีวิตเขาไว้ถึงสองครั้งสองครา

รางวัลหลังจากช่วยชีวิตเขาคงเหลือนางยังพอรับไหว
ทว่าสิ่งที่สองนี้เกินความคาดหมาย...
ใครเล่าจะรู้... เขากำลังยดู่เสนางอย่างใกล้ชิด
แล้วยังรับนางเข้าเรือนฝ้ายในอีกด้วย!

ชวนคุณมาอ่านหัวใจ

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2803-2

ราคา 289 บาท

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูและนักอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800
www.jamsai.com